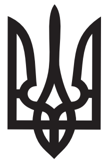
СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 2006 РОКУ ■ № 106 (3856)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Хором негаразди ми поборем

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Українцям притаманно співати хором: будь-де, будь-коли і з будь-якого приводу. Взагалі наша хорова культура налічує вже більш як 1000 років. За цей час з'явилася власна неповторна традиція, заявили про себе неперевершені класики, які посіли гідні місця на світовому олімпі хорової музики. Тож саме з метою донесення до шанувальників різних пластів українського та зарубіжного хорового мистецтва, знайомства з виконавською майстерністю провідних колективів України й було започатковано фестиваль хорового мистецтва «Золотоверхий Київ», який уже вдесяте гостинно розчинив свої двері всім любителям музики та співу. Цього року дійство ознаменоване двома ювілеями: десятиріччям власне хор-фесту та п'ятнадцятиріччям діяльності муніципального академічного хору «Київ» під керівництвом Миколи ГОБДИЧА (на знімку), з чиєї ініціативи й проводиться «Золотоверхий Київ». Саме тому першого дня співочого свята «Київ» приймав вітання від столичної адміністрації, колег і шанувальників. З нагоди свята Міністерство культури й туризму презентувало «іменинникам» на розвиток творчої діяльності сто тисяч гривень.

■ НОВИНИ

Глухов погрожує перекрити Дніпро

«Або допоможіть коштами, або ми закриємо міст, і користуватися ним можна буде лише кременчужанам!» — заявив міський голова Кременчука Микола Глухов.

Звісно, що його слова лише крик відчаю, і втілити їх у життя було б дуже важко. І не лише тому, що цілий міський район — Крюківський — міститься на другому березі Дніпра й там розташована низка великих промислових підприємств. Але проблема й справді потребує швидкого розв'язання, адже єдиний тут міст через Дніпро, яким проходить і автотраса Бориспіль—Дніпропетровськ—Запоріжжя, потребує негайного капітального ремонту, який, за попередніми підрахунками, обійдеться у 5—6 мільйонів гривень.

Таку суму Кременчуку самому не потягти. Але якщо ремонт не розпочати вже сьогодні, то вже через рік—два міст стане просто небезпечним для життя. З цим погодився і голова Полтавської облдержадміністрації Валерій Асадчев, який пообіцяв «зробити все можливе» в пошуках фінансування, **повідомляє наш власкор на Полтавщині Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.**

Фото з сайту http://www.kremenchuk.org

Система без координат чи координати без системи?

«Ми перебуваємо в цікавій системі координат, коли координати є, а початку координат немає» — так охарактеризував в. о. секретаря Ради нацбезпеки і оборони Володимир Горбулін нинішню ситуацію в державі. Це відбувається насамперед і тому, що не приведені до присяги судді Конституційного Суду. Про це він повідомив учора на своєму брифінгу, **передає УНІАН**. За його словами, це призводить до послаблення влади і можливості впливати на ті процеси, що існують. В. о. секретаря Ради нацбезпеки та оборони назвав те, що відбувається в Криму, «апофеозом лицемірства, фарисейства і брехні». Водночас він зазначив, що не меншим викликом, ніж ситуація в Криму, є відсутність сформованої коаліції та уряду. За словами В. Горбуліна, потрібна також державна програма для вирішення міжнаціональних, міжконфесійних проблем, питань самозахоплення землі та багатьох інших.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

Задля стабільності в державі

Президент України Віктор Ющенко очікує від нових парламентських ініціатив конструктивності, а від самих народних депутатів — налаштованості на ефективну роботу. Про це, **за повідомленням прес-служби глави держави**, В. Ющенко заявив у четвер в Амстердамі, коментуючи створення у Верховній Раді міжфракційного депутатського об'єднання «Стабільність в Україні», яке очолив народний депутат Анатолій Кінах. «Демократичні й чесні вибори дали новим політичним силам можливість опинитися на політичному олімпі. Хотілося б, щоб їхня поведінка на цьому високому місці була конструктивною», — сказав Президент, додавши, що він хоче бачити парламент діючим, «у нормальній «зв'язці» з урядом і Президентом». В. Ющенко підкреслив, що всі народні депутати — і ті, які ввійдуть до парламентської більшості, і ті, котрі стануть опозицією, зобов'язані пам'ятати, що їх має єднати відстоювання національних інтересів України.

У НАТО шкодують, що з навчань зробили політику

Україна і Великобританія вирішили перенести дату і місце проведення військових навчань «Тугий вузол—2006», що їх мали проводити з 14 по 26 червня на території Миколаївської області. **Про це «Голосу України» повідомила прес-служба Міністерства оборони**. 8 червня в штаб-квартирі НАТО в Брюсселі перед початком засідання комісії «Україна—НАТО» і Ради євроатлантичного партнерства на рівні міністрів оборони українська делегація на чолі з Анатолієм Гриценком домовилася про це з представниками британського оборонного відомства.

(Продовження на 8-й стор.).

Буш замість Києва поїде до Будапешта

Президент США Джордж Буш відмінив запланований на кінець червня візит до України. Про це йдеться в повідомленні Білого дому. Замість цього Буш має намір взяти участь у святкуванні 50-річчя повстання в Будапешті проти радянської присутності. Поїздку президента Америки до України було відкладено через труднощі, які виникли під час формування українського уряду.

Незважаючи на те, що офіційно візит до Києва ніколи не підтверджувався американською стороною, можливість цієї події обговорювали. Спікер Білого дому Тоні Сноу повідомив, що Буш відвідає Україну пізніше. «Нині не найкращий час для візиту».

У Львові святкували День Росії

З цього приводу вчора у Львівському оперному театрі відбувся урочистий концерт. Посвяткувати до міста Лева з країни-іменинниці, яка відзначатиме свій день народження 12 червня, приїхали заступник директора департаменту міжнародних зв'язків уряду Москви Юрій Каплун, заступник директора благодійного фонду підтримки співвітчизників ім. Юрія Долгорукого Олег Санін, колектив ансамблю Великого театру Росії. На святковий концерт було запрошено голів обласних адміністрацій західних областей України, представників різних релігійних конфесій.

Передплату на «ГОЛОС УКРАЇНИ» на друге півріччя 2006 року українською чи російською мовами можна оформити в будь-якому поштовому відділенні. Надсилайте до редакції копії квитанцій на піврічну передплату н'ятиразового виходу газети — і ви станете учасником розіграшу грошових винагород та подарунків.

Сувенір на знак поваги

Під час днів «Голосу України» у Маріуполі журналісти звернулися до поштового відділення № 24 (начальник Ніна Капустян), щоб з'ясувати, хто у них найдавніший передплатник парламентського видання. Ним виявився Георгій Васильович Супрун (отримує газету з 1992 року), з яким домовилися зустрітися. Впізнати нашого постійного читача виявилося дуже легко: у нього в руках був свіжий номер «Голосу України». Як зізнався наш співрозмовник, його більше приваблюють статті економічної спрямованості. А в журналістах передусім цінує сміливість і неупередженість.

Георгій Васильович має 40 років трудового стажу. Тривалий час працював ковалем на «Ждановважмаші» — кував ракетний щит Батьківщини. Тепер, як робітник металургійного комбінату імені Ілліча, завершує ремонт в оздоровчому таборі напередодні першого заїзду дітей.

На знак поваги до відданого читача ми подарували йому футболку із символікою газети.

Сергій ДЕМСЬКИЙ,
Ліна КУЩ,
Валентина ПИСАНСЬКА.

Маріуполь.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

На знімку: відданого шанувальника «Голосу України» Георгія Супруна листоноші знають в обличчя.

КОРОТКО

■ За розтринькування бюджетних коштів до кримінальної відповідальності притягнуто посадовців управління з надзвичайних ситуацій Херсонської ОДА.

■ Винесення вироку у США колишньому прем'єр-міністрові України П. Лазаренку перенесено на 1 серпня.

■ У Маріуполі порушено кримінальну справу стосовно жінки, котра відмовилася від новонародженого, а потім викрала його.

■ У Сицилійській протоці затонуло судно з 41 нелегалом на борту: 25 чоловік пропали безвісти.

■ Після ремонту відновлено генерацію електроенергії на четвертому блоці Рівненської АЕС.

ПОЛІТИКА
СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 2006 ■ № 106 (3856)

Військові журналісти газети «Флот України» оголосили про намір розпочати голодовку на знак протесту проти «інформаційної війни» в Україні. («Інтерфакс-Україна»)

Президент України Віктор ЮЩЕНКО визнає право Блоку Юлії Тимошенко першим вибирати для себе посаду під час розподілу постів між учасниками коаліції. («Українські новини»)

■ У ДЕПУТАТСЬКИХ ФРАКЦІЯХ

Уряд звітуватиме перед коаліцією

Представники БЮТ, «Нашої України» та Соцпартії у четвер і п'ятницю продовжували узгодження програми та регламенту діяльності майбутньої коаліції. Як повідомив учасник переговорів від «Нашої України» Роман Зварич, у четвер представники коаліції обговорювали загальний підхід до розподілу сфер відповідальності, але про конкретних персон, пов'язаних з конкретною посадою, не йшлося. «Ми говорили з нашими колегами про те, що формуватимемо пакет кадрових призначень відповідно до визначених принципів, які мають бути погоджені. Тому що нам потрібна спільна система координат, яка забезпечить нам не тільки призначення уряду, а й посад в Верховній Раді України», — наголосив Р. Зварич. Він також повідомив, що конкретно питання Голови Верховної Ради України, у тому числі обрання на цю посаду Олександра Мороза, не обговорювалися ані в формальному контексті, ані в кулуарах.

«Найбільше часу витрачено на знаходження спільної мови з формулювання окремих позицій тексту угоди. За деякими питаннями таку консолідовану позицію знайдено, за деякими — ми наблизилися до спільної позиції», — сказав представник «Нашої України». «Максимально консолідовану позицію знайдено з питання земельних відносин. Ми не заперечуємо необхідності формування ринку землі, але з розумінням ставимося до того, що спочатку потрібно розробити всю нормативну базу та забезпечити створення інфраструктури. І єдине питання — це питання часу, який потрібен для створення цих необхідних умов», — зазначив Р. Зварич.

Серед інших нерозв'язаних проблем він назвав питання структури уряду. «Президент наполягає на відновленні механізму урядових комітетів, і ми чітко висловлюємо цю позицію, але іноді вимоги інших учасників переговорів звучать у категоричній формі, що заважає конструктиву», — уточнив він. Стосовно питання про підпорядкування коаліції та уряду, то учасники переговорів схиляються до думки, що уряд звітуватиме перед коаліцією, «інакше втрачається сенс конституційної реформи», — наголосив Р. Зварич.

Юлія Тимошенко, крім того, повідомила, що учасники коаліції обговорювали питання НАТО, повернення заощаджень громадян, податкової політики. Відповідаючи на запитання, коли буде підписано коаліційну угоду, вона зазначила, що «не хотіла б зараз робити прогнози, працюємо буквально у цілодобовому режимі».

Тим часом лідер СПУ Олександр Мороз, відповідаючи в ефірі студії «1+1» на запитання, чому соціалістів не влаштовує формулювання «Нашої України», за яким вступу України до НАТО має передувати референдум, зазначив: «Ми самі наполягаємо на тому, що питання про вступ до НАТО можливе тільки після проведення референдуму. Але за словами є інший зміст. Коли «Наша Україна» формулює всі етапи підготовки до вступу до НАТО, то це практична робота у цьому напрямі. Ми ж — за співробітництво в межах угоди про партнерство».

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Партія регіонів обіцяє блокувати роботу парламенту

Лідер Партії регіонів Віктор Янукович вважає ситуацію, що склалася в країні, політичною кризою. «Сьогодні політична криза. Під загрозою перебуває державність в Україні», — заявив він у четвер у Гостомелі під час відвідання 5-го міжнародного авіакосмічного салону «Авіасвіт-21». Відповідаючи на запитання про заяву спікера Держдуми Росії Бориса Гризлова стосовно конфігурацій коаліції у Верховній Раді, у тому числі й за участі Партії регіонів, В. Янукович сказав: «Ми відповідаємо за свої дії, а хто з політиків, у якій країні і що говорить — ми за це не відповідаємо». Коментуючи ситуацію в Криму в зв'язку з міжнародними навчаннями, лідер партії наголосив, що ситуація на півострові була цілком прогнозована. «Люди вийшли сказати «ні» владі», — зазначив він.

Водночас один із лідерів Партії регіонів Євген Кушнарьов заявив, що фракція блокуватиме роботу парламенту і не дасть розглянути жодного питання, поки не буде створено спеціальну слідчу комісію з розслідування ситуації в Криму і Феодосії, а також поки не будуть усунені від виконання посадових обов'язків міністри оборони та іноземних справ України. «Неправовий характер перебування іноземних військ, техніки, озброєнь, думаю, для всіх очевидний. Немає відповідного закону, який може прийняти тільки Верховна Рада», — цитує Є. Кушнарьова агентство «Інтерфакс-Україна». За його словами, незважаючи на те, що навчання «Сі бриз» проводяться в Україні з 1997 року, ніколи ще вони не мали такого масштабного характеру. Раніше ці навчання завжди були короткотерміновими і маломасштабними. Є. Кушнарьов зазначив, що раніше ніколи не передбачалося будівництво довгострокових інженерних споруд. На думку Є. Кушнарьова, «форсоване втягування України в НАТО... має на меті раз і назавжди відірвати Україну від Росії». За його словами, Партія регіонів зробить усе, щоб не дати здійсниться цим задумам. Відповідаючи на запитання, у який спосіб Партія регіонів має намір не допустити входження України до НАТО, Є. Кушнарьов відзначив, що, насамперед, це робитиметься за допомогою діяльності в парламенті, де Партія регіонів має найбільшу фракцію, а також можливості місцевих рад, де Партія регіонів має більшість. «Ми маємо упевнену більшість і керівників обласних рад уже у восьми областях України, в Автономній Республіці Крим і Севастополі. І практично всі ці ради або вже прийняли, або приймуть рішення політичного характеру, які заявляють про те, що віщі представницькі органи влади оголошують свої території зонами, вільними від НАТО. Ми усвідомлюємо, що це політична заява, але вона виражає волю всього народу», — заявив Є. Кушнарьов.

Забезпечити рівновагу в країні

Віце-президент НАН Володимир Литвин вважає, що посаду глави нового парламенту має обійняти людина, котра «забезпечить рівновагу в країні». Під час прес-конференції у Києві він не став називати конкретні прізвища, бо цих людей «заб'ють, як мамонтів».

В. Литвин висловив думку, що фракція Партії регіонів, яка має 186 депутатських мандатів, повинна активніше просувати питання формування керівництва парламенту. Водночас нинішню політику «регіоналів» В. Литвин оцінив як «мляву». Головна причина цього, на його думку, в тому, що Партія регіонів не втрачає надії домовитися.

Те, що нині відбувається у парламенті, вважає його попередній голова, дає право стверджувати, що парламент не доріс до збільшених повноважень: «А якщо не доріс, значить, їх у нього треба забрати. Якщо це зроблять будь-яким способом — правильно зроблять».

Володимир Михайлович також зізнався, що багато представників різних фракцій проводили з ним консультації щодо створення коаліції. Однак вони «ніяк не можуть наважитися» реалізувати його рекомендації. Працювати у виконавчій владі В. Литвин не збирається: «Я дуже довго виходив з-під тіні одного Президента, щоб зайти в тінь іншого».

Юліана ШЕВЧУК.

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Розстріляно депутата міськради

У четвер, 8 червня, близько другої години ночі поблизу свого помешкання пострілом з рушниці вбито депутата Ніжинської міської ради від БЮТ, голову бюджетної комісії, виконувача обов'язків директора комунального ринку «Прогрес» 38-річного Григорія Потильчака. Тяжко поранений, він намагався ще знайти сили, щоб дістатися до лікарні, але по дорозі помер. «Я дуже вражений цим жахливим убивством, — прокоментував подію заступник голови обласної ради Олег Обушний, який ще 7 червня обговорював із загиблим проведення однієї масової акції. — Григорія Потильчака я добре знав, це чесна, розумна і порядна людина. Залишилася без батька 7-річна дитина, а вагітна дружина покійного — без чоловіка».

Прокурор області Анатолій Василевський особисто виїхав на місце злочину разом із слідчо-оперативною групою. За фактом убивства порушено кримінальну справу. Три роки тому в Ніжині теж убили директора центрального ринку «Прогрес». Отже, схоже, в місті триває переділ контролю над комунальною власністю?

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Облрада працює без голови

Вибори голови Дніпропетровської обласної ради хоч і зайшли у глухий кут після скандальних штурмових подій на минулій сесії, але схоже, що ситуація «розвидняється». Саме так можна розцінити недавню заяву колишнього претендента на цю посаду від Партії регіонів Олега Царьова: лідер обласної організації ПР повідомив, що прийняв остаточне рішення про свій перехід на роботу до Верховної Ради України. Депутатська вакансія в обласній раді перейде наступному кандидатові в партійному списку. Водночас, за словами О. Царьова, їхня найчисельніша партійна сила в облраді разом із комуністами боротиметься за обрання головою свого представника — 54-річного Михайла Разгоняєва. Очевидно, що й цього разу суперником буде досвідчений «нашоукраїнець» Микола Швець. А поки що обласна рада працює без голови. Таких силових баталій навколо виборної посади ветерани самоврядування Дніпропетровщини не пригадують.

Михайло СКОРИК.

Дніпропетровськ.

Головне — хто і як рахує голоси?

На сесії Житомирської міськради Віру Шелудченко вдруге привітали з обранням на посаду міського голови, а народний депутат України Павло Жебрівський вдруге вручив їй з цієї нагоди квіти. Вперше це було ще 26 квітня, і відтоді вона фактично виконувала обов'язки голови, хоча члени міської ТВК й оголосили підписаний ними протокол про підсумки виборів «чернеткою», самі вибори — недійсними і навіть призначили повторні на 2 липня. Іншого висновку дійшов Апеляційний суд області, який зобов'язав міську виборчу комісію підбити результати виборів й оприлюднити їх. До виконання цієї постанови довелося долучитися і працівникам Державної виконавчої служби. Але в строк, який був відведений нею для цього, ТВК так і не виконала добровільно постанови суду. Невідомо, як розвивалися б події далі, якби осередки трьох партій, невдоволених поведінкою своїх представників у ТВК, не замінили їх іншими людьми. Це спричинило бурхливу і тривалу дискусію в самій комісії, котра зрештою змирилася з такою ротацією. Після цього ситуація докорінно змінилася. ТВК скасувала своє рішення про повторні вибори. У зв'язку з цим згадується крилатий вислів: важливо не те, хто і як голосує, а хто і як рахує голоси...

Залишається додати, що Віра Шелудченко набрала на 1749 голосів більше за тодішнього міського голову, який був другим. Тим часом найбільше позовів до суду з вимогами визнати вибори недійсними подав кандидат, котрий у виборчому рейтингу був четвертим. І навіть оприлюднення підсумків виборів відбулося після повідомлення про те, що Корольовський райсуд Житомира знову прийняв ухвалу на його користь: зупинити дію прийнятих ТВК рішень та заборонити їх оприлюднення в будь-яких засобах масової інформації. Ідеться якраз про те, що було проголосовано після заміни частини членів ТВК. Тож, імовірно, судові баталії не закінчаться і після офіційного оприлюднення результатів виборів. Та всі вже звикли, що Апеляційний суд області ухвали Корольовського райсуду під час післявиборних баталій, як правило, скасовував.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Народний Рух України сумує з приводу передчасної смерті

ДОРОЖКІНОЇ Валентини Віталіївни,

людини, яка протягом багатьох років була для всіх не лише другом, наставником, а й людиною, що завжди підставляла своє плече, допомагала порадою та добрим словом.

Валентина Віталіївна все своє життя займала відповідальні посади в органах державної влади. У 1995—1996 рр. — була секретарем Конституційної комісії з питань підготовки проекту Конституції України, декілька скликань поспіль організовувала у Верховній Раді України роботу спочатку секретаріату фракції НРУ, а згодом фракції «Наша Україна».

Пам'ять про неї назавжди залишиться в наших серцях, адже Валентина Віталіївна для кожного з нас була посвоєму дорогою і незамінною...

Відозва
Ради Національної спілки письменників України

Рада Національної спілки письменників України на засіданні 30 травня 2006 року, обговоривши питання мовної політики в державі, дійшла висновку, що прийняті в низці регіонів України ухвали про надання російській мові статусу регіональної є грубим порушенням Конституції України, міжнародних законів і виходять за межі повноважень місцевих органів самоврядування. Вони загрожують громадянській злагоді та міжнаціональним відносинам у суспільстві, являють собою серйозну небезпеку утвердженню української політичної нації, є демонстрацією антиукраїнської і антидержавні політики «п'ятої колони» в Україні.

Виходячи з того, що для кожного роду проблеми рідної мови є передумовою існування й розвитку нації, держави, культури, українські письменники категорично протестують проти ухвал низки міських та обласних рад як таких, що мають явний сепаратистський, деструктивний характер. Це — відкрита атака на українську мову, свавільне нехтування правами етнічних українців, що споконвіку живуть на цих територіях, Нагадаємо, що згідно з даними перепису 2001 року в цих областях не росіяни, а українці становлять переважну більшість серед тамтешнього населення: українців на Донеччині — 57 відсотків, на Луганщині — 58, а в Харківській області — 70,7. Той-таки перепис зафіксував, що 85 відсотків українців в Україні рідною мовою визнали українську, існування якої загрожене саме на цих землях.

Отже, українській мові оголошено війну на її ж території, а ініціаторами новітнього лінгвоциду виступають політики, які мають протягом найближчих п'яти років визначати курс держави і творити її закони, але замість цього хочуть позбавити історичної пам'яті мільйони носіїв української мови, денаціоналізувати, підпорядкувати мовним і світоглядним цінностям іншої країни. За цих умов українська інтелігенція змушена відповісти на нахабний виклик. «Не захищатися, а активно діяти!» — така позиція свідомої української громадськості, в тому числі Національної спілки письменників і, переконані, всіх, хто розуміє: українську державність можна утвердити лише шляхом зміцнення її національно-культурного фундаменту, в основі якого — мова, освіта, культура. Мовне питання в Україні слід розглядати як інститут державності, а не як політичне чи етнокультурне явище.

Віддаючи належне російській мові, ми не повинні допустити тотального закріплення в Україні волі колишньої метрополії, що століттями нав'язувалася через утиски й заборони української мови. Інакше незалежна Україна перетвориться назавжди на постколоніальну провінцію, а процес формування громадянського суспільства або надовго загальмується, або не відбудеться ніколи внаслідок реалізації геополітехнологій, інспірованих проросійськими й неоімперськими силами. Мова для кланової політичної «еліти» — зручний предмет маніпулювання, оскільки за «мовним питанням» зручно приховувати політичні, фінансові, економічні проблеми.

Треба рішуче нагадати політикам-неоколонізаторам, що Європейська Хартія, на яку вони посилаються, не має нічого спільного з їхніми гегемоністськими планами і стосується винятково мов національних меншин, що потребують захисту і підтримки. (В Україні це кримськотатарська, караїмська, гагаузька, роменська, новогрецька мови.) До того ж Хартія у статті 5 застерігає: «Ніщо в цій Хартії не може тлумачитися як таке, що передбачає будь-яке право займатися будь-якою діяльністю або здійснювати будь-які дії, що суперечать цілям Статуту Організації Об'єднаних Націй або іншим зобов'язанням за міжнародним правом, включаючи принципи суверенності й територіальної цілісності держав». А в нинішній ситуації регіональні ухвали про регіональну мову — це разючі порушення права держави визначати статус мов, нехтування Основним Законом та рішенням Конституційного Суду від 14 грудня 1999 року. Політики не мають ні морального, ні юридичного права вирішувати мовні питання. Це право народу в особі його держави.

Рада Національної спілки письменників України звертається:

До Президента України. Шановний пане Президенте! Підтримуючи Ваші дії, спрямовані на захист конституційних норм, зокрема Вашу ініціативу щодо розгляду мовної ситуації Радою НБОУ, закликаємо Вас рішучіше використовувати свої права Гаранта Основного Закону України. Необхідно відновити Національну раду з питань мовної політики при Президентові України, створити виконавчу вертикаль із реалізації мовної політики в державі.

До Верховної Ради п'ятого скликання. Панове депутати! Не зганьбіть себе злочинним порушенням історичного права українського народу на повноту його національномовного буття; не допустіть прийняття ухвали про надання мові іншої країни статусу другої державної (чи офіційної). Здійсніть відкликання Європейської Хартії, оскільки використаний Верховною Радою минулого скликання переклад Хартії українською мовою та закон України про її ратифікацію від 15 травня 2003 року не відповідають об'єкту та цілям автентичної Хартії і дають підстави для маніпулювання нею.

До лідерів блоків, котрі формують «помаранчеву» коаліцію. Шановні панове Ю.В. Тимошенко, Ю.І. Єхануров, О.О. Мороз! Перейміться найбільшою відповідальністю за збереження і зміцнення України як унітарної держави з єдиною державною мовою — українською; доможіться того, щоб ті депутати з очолюваних вами блоків, які обстоюють офіційну двомовність, невідкладно відкликали свої законопроекти. Ініціюйте прийняття закону про мови, що ствердить українську мову як державну.

До керівників партій національно-демократичного спрямування, громадських рухів. Шановні діячі! Ініціюйте прийняття закону, який назавжди ствердить українську мову як державну. Станьте в обороні української мови як мови титульної нації, першооснови державної незалежності, джерела єдності народу, його сили, котра спроможна забезпечити консолідацію Української Правиці, зміцнити політичну ситуацію в державі, утвердити національні пріоритети.

До всіх органів місцевого самоврядування в Україні. Засудіть прояви мовного сепаратизму в Україні, не допускайте торгівлі мовою як крамом, послідовно працюйте на зміцнення добробуту, матеріального й культурного життя населення.

До східної та західної української діаспори. Активніше домагайтеся повноти мовних прав і у країнах свого розселення, і в Україні. Пам'ятайте: буде українська мова в Україні — буде і в діаспорі.

До росіян в Україні. Не піддавайтеся на мовні спекуляції, не прирікайте себе на невдячну роль тих, хто належить до «п'ятої колони»: залишаючись патріотами російської мови, пройміться повнотою поваги до титульної нації України, до її мови та культури.

До представників національних меншин в Україні. Шановні співгромадяни! Україна для вас — не мачуха, а українська земля — притулок ваших батьків, що з різних причин покинули свою історичну батьківщину і зберегли свою ідентичність завдяки не колоніальним імперським і більшовицьким режимам, а лише завдячуючи державній незалежності України. Виявіть лояльність до мови, упродовж віків гнаної та упосліджуваної окупантами-україножерами, станьте вище спекуляцій, провокацій і закулісних інтриг «нянько, дядьків отечества чужого» (Т. Шевченко). Незалежна Україна подарувала вам унікальний шанс — зберігати культуру ваших народів, плекати рідну мову, навчати своїх дітей і внуків, разом будувати єдиний і неподільний європейський культурний простір.

До української молоді. Не будьте байдужі до рідної мови! Підтримайте ініціативи своїх улюблених митців — Олега Скрипки, Руслани Лижичко, Святослава Вакарчука, Сашка Положинського, які кажуть «Ні!» зросійщенню і малоросійству. Будьте справжніми громадянами України третього тисячоліття, підтримуйте і творіть, пропагуйте й любіть усе українське! Пам'ятайте: досконале володіння рідною мовою — це ознака високої культури особистості, її інтелігентності.

До всіх представників науково-технічної, сільської, освітянської, медичної інтелігенції, українського духовенства.

Брати і сестри! Українська мова в небезпеці! Від кожного з вас особисто залежить її доля, її становище, її майбутнє. Будьте шанобливі й уважні до мови своїх прадідів і батьків, адже саме рідна мова несе і зберігає генетичний код нації, її духовне і фізичне здоров'я. Пам'ятайте, що кожен із вас є оборонцем рідного слова, його плекальником, носієм, отже, це справа честі, справа морального здоров'я — передати мову як родовий скарб своїм дітям та онукам.

Українці!

Ми хочемо жити в правовій державі, а тому вимагаємо від правозахисних органів рішучих дій на захист основного з атрибутів державності — нашої рідної державної української мови!

Українці!

Сподіваємося, що наше письменницьке звернення дійде до кожного серця, не залишить байдужою жодну людину в Україні і поза її межами.

Сподіваємося, що і влада, і громадськість переймуться нашою найболючішою тривогою і візьмуться за наведення ладу в нашому домі. Якщо ж наш заклик не буде почуто і сепаратистська агресія триватиме, ми готові до найрадикальніших засобів захисту своєї Батьківщини, її серця, душі, розуму — рідної української мови.

Український народе! Даним тобою правом ми кличемо кожне нескорене серце в наступ за честь і гідність нашого слова, за священне ім'я нашої України.

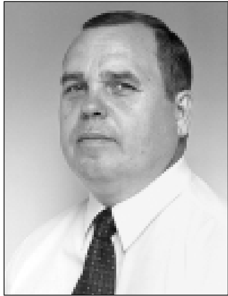
Будьмо разом!

Рада Національної спілки письменників України:

секретарі НСПУ: В. ЯВОРІВСЬКИЙ — голова НСПУ, М. ВАСИЛЕНКО, В. ГЕРАСИМЧУК, Ніна ГНАТЮК, В. ЗИМА, А. КРИМ, А. КУРКОВ, О. ЛУПІЙ, В. МЕДВІДЬ, П. МОВЧАН, П. ОСАДЧУК, А. ПОГРІБНИЙ — голова Київської організації НСПУ, С. СОЛОВЙОВ; члени Президії: В. БАРАНОВ, В. БУШНЯК, П. ВОЛЬВАЧ, В. ГЕЙ, Любов ГОЛОТА, Є. ДУДАР, І. ДРАЧ, М. ЖУЛИНСЬКИЙ, Ю. ЗАВГОРОДНІЙ, Світлана ЙОВЕНКО, В. КОЛОМІЄЦЬ, М. КОСІВ, Р. ЛУБКІВСЬКИЙ, Ю. МУШКЕТИК, О. ОПАНАСЮК, Д. ПАВЛИЧКО, В. ПАНЧЕНКО, П. ПЕРЕБИЙНІС, М. СЛАБОШПИЦЬКИЙ, О. СЛИВИНСЬКИЙ, Леся СТЕПОВИЧКА, В. ТЕРЕН, В. ФОЛЬВАРОЧНИЙ, Д. ЧЕРЕДНИЧЕНКО, Г. ЩИПКІВСЬКИЙ, В. ЮГОВ; Рада НСПУ: Д. ГОЛОВКО, В. ГЕРАСИМ'ЮК, Я. ГОЯН, В. ГРИМИЧ, В. ДОВЖИК, В. ДОНЧИК, О. ЖУПАНСЬКИЙ, П. ЗАСЕНКО, В. КАНІВЕЦЬ, А. КАМІНЧУК, А. КАЧАН, П. КОНОНЕНКО, Наталя КОНОТОПЕЦЬ, І. МАЛИШЕВСЬКИЙ, Марія МАТІОС, Ол. МИКИТЕНКО, М. НАЄНКО, Г. СИВОКІНЬ, В. СКОМАРОВСЬКИЙ, Л. ТАЛАЛАЙ, Ю. ШИНКАРЕНКО, О. ШУГАЙ, С. ШУКУР; члени Ради, голови обласних організацій НСПУ: Б. БАСТЮК (Тернопіль), Г. БІЛОУС (Черкаси), В. БОНДАР (Кіровоград), О. ВЕРТІЛЬ (Суми), Ніна ГОРИК (Луцьк), А. ГАЙ (Біла Церква), Олена ГАРАН (Полтава), В. ДОБРЯНСЬКИЙ (Івано-Франківськ), Я. ДОРОШЕНКО (Івано-Франківськ), А. МЕДВЕДЕНКО (Луганськ), І. ПЕРЕПЕЛЯК (Харків), В. РАБЕНЧУК (Вінниця), С. РЕП'ЯХ (Чернігів), Л. РИБЕНКО (Рівне), Марія ЯКУБОВСЬКА (Львів), С. БАБІЙ (Рівне), В. БОЙКО (Харків), М. БРАТАН (Херсон), В. КОБЕЦЬ (Вінниця), С. ПУШИК (Івано-Франківськ), М. РЯБИЙ (Вінниця), Е. СВЕНЦИЦЬКА (Донецьк), С. САПЕЛЯК (Харків), М. ФЕДУНЕЦЬ (Хмельницький); голови обласних організацій НСПУ, які не є членами Ради: С. ЖУКОВСЬКИЙ (Донецьк), В. ВРУБЛЕВСЬКИЙ (Житомир), П. ХОДАНИЧ (Ужгород), Г. ЛЮТИЙ (Запоріжжя), В. ЗАГОРОДНЮК (Херсон).

м. Київ,
30 травня 2006 року.

■ ПРИВІТАННЯ

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України, профспілковий комітет профспілкової організації народних депутатів України V (XVI) скликання Верховної Ради України та правління Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» у Верховній Раді України щиро вітають народного депутата України III (XIV), IV (XV) та V (XVI) скликань Верховної Ради України **ЗУБОВА Валентина Сергійовича** з 60-річним ювілеєм та бажають міцного здоров'я, довголіття, щасливих днів і плідних справ, благополуччя, добра та радості у житті!

* * *

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України, профспілковий комітет профспілкової організації народних депутатів України V (XVI) скликання Верховної Ради України та правління Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент» у Верховній Раді України щиро вітають народного депутата України V (XVI) скликання Верховної Ради України **ШЕВЧЕНКА Андрія Віталійовича** з 30-річним ювілеєм та бажають міцного здоров'я, щастя, радості, довголіття, тепла й уваги рідних та друзів!

Триває збір підписів

Активісти акції протесту проти рішення дніпропетровського депутатського корпусу про надання російській мові статусу регіональної на території міста вже зібрали більш як тисячу підписів громадян на підтримку відкликання 77 депутатів, котрі проголосували за це рішення. За словами заступника голови Дніпропетровської обласної організації партії «Українська національна асамблея» Віктора Орла, активістам вдасться зібрати необхідну кількість підписів, щоб ініціювати відкликання депутатів, котрі, як вважають члени асамблеї, порушили Конституцію. Усього треба зібрати 30—40 тисяч підписів — 5 відсотків від загальної кількості громадян, які проживають у Дніпропетровську і мають право голосу. Віктор Орел вважає, що зібрати стільки підписів — цілком реально.

Сергій КРАВЧЕНКО.
Дніпропетровськ.

Указ Президента України
Про деякі питання Національної академії державного управління при Президентові України

З метою вдосконалення управління Національною академією державного управління при Президентові України, забезпечення її провідної ролі у модернізації загальнонаціональної системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування **постановлю:**

1. На часткову зміну Указу Президента України від 21 вересня 2001 року № 850 «Питання Національної академії державного управління при Президентові України» встановити, що:

Національну академію державного управління при Президентові України (далі — Національна академія) очолює президент;

президент Національної академії має чотирьох заступників — віце-президентів, один з яких є першим віце-президентом;

президент Національної академії та його заступники не є державними службовцями.

У зв'язку з цим ліквідувати посади ректора, першого проректора та проректорів Національної академії.

2. Призначити НАНІВСЬКУ Віру Теодорівну президентом Національної академії державного управління при Президентові України.

3. Президенту Національної академії:

внести зміни до штатного розпису Національної академії, що випливають із цього Указу;

внести у тримісячний строк пропозиції щодо реформування академії.

Указ набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Віктор ЮЩЕНКО.

м. Київ,
2 червня 2006 року, №474/2006.

НОВИНИ

СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 2006 ▪ № 106 (3856)

У Феодосії затримали двох російських журналістів під час намагання встановити державний прапор Росії на будинку санаторію

За словами в. о. міністра економіки Арсенія ЯЦЕНЮКА, Україна перегляне тарифи на транзит російського газу в разі збільшення РФ ціни на паливо для українських споживачів

Під крилом святої Трійці

Сьогодні на Вінниччині почався II Всеукраїнський фестиваль-конкурс фольклорних колективів імені етнографа Гната Танцюри.

Напередодні в облуправлінні культури відбулася науково-практична конференція «Подільський фольклор» за участю фахівців Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології НАНУ, Музею народної архітектури та побуту, Українського центру культурних досліджень.

Фестивальні заходи почнуться в Гайсині, у музеї-садибі видатного фольклориста, 105-та річниця від дня народження якого припадає на свято Трійці. Фольклорні колективи з 11 областей протягом двох клечальних днів показуватимуть своє самобутнє мистецтво. Перед учасниками свята гостинно відчинить двері «Містечко майстрів декоративно-ужиткового мистецтва».

Віктор СКРИПНИК.

■ **ФОТОФАКТ**

Учора на станції «Київ-Московський» Південно-Західної залізниці розпочала роботу виставка нового рухомого залізничного складу. Серед експонатів — сучасні пасажирські вагони, електровоз, тепловоз, дизель-поїзд вітчизняного виробництва.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Згоріла дитина

Рівне. Під час пожежі у селі Соломіївка Дубровицького району загинула дворічна Софійка. Про пожежу в будинку, де проживала 32-річна жінка із п'ятьма дітьми, сусіди повідомили вогнеборців запізно, тому вони не змогли зарадити біді. З'ясувалося, що малеча гралась у м'яча, він закотився під сходи, і діти, щоб знайти його, підсвічували сірниками. Один з непогашених сірників потрапив у банку фарби, що спалахнула, наче факел. Діти не могли самотужки приборкати вогонь, тому почали будити нетверезу матір. Вона винесла з полум'я лише немовля. А інші самі вибиралися з охопленої вогнем оселі. Не вдалося врятуватися лише Софійці. Її сильно обгоріле тіло виявили пожежники, коли розбирали конструкції згорівшої хати. На жаль, це вже не перший випадок в області, коли залишені без нагляду дорослих діти бавляться сірниками, що закінчується трагедією.

Олександра ЮРКОВА.

Символ епохи — у вічності

Львів. Відійшов у вічність патріарх музичного мистецтва, композитор і диригент, Герой України Микола Колесса. Творець подарував йому довгу і плідну 103-річну стезю. І дав надзавдання: до останнього подиху залишатися символом епохи, берегти її найцінніші перли. Його назвали Миколою на честь Лисенка. І все, що пов'язане із іменем Миколи Філаретовича, є знаковим для української культури. Він виховав плеяду видатних диригентів, залишив по собі багату творчу спадщину. Диригентську паличку він передав своєму онукові — диригентові Яремі Колессі, а високий дух старого доброго інтелігентного Львова залишив для усіх нас.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Від'їжджаючи до зарубіжжя, візьміть ксерокопії закордонного паспорта і номер телефону українського посольства

15 червня стартує туристичний сезон. Багато співвітчизників поїдуть відпочивати або подорожувати за кордон і візьмуть із собою дітей. Для такої відпустки варто приготувати не тільки валізу і гроші, а й документи.

Начальник управління прикордонного контролю і реєстрації Адміністрації держприкордонслужби України генерал-майор Віталій Антонюк попереджає, що у Білорусь українська дитина може проїхати тільки за проїзними документами. Навіть якщо вона — транзитний пасажир. А от Росія ще пропускає маленьких громадян України за свідоцтвами про народження, а дорослих — за внутрішніми паспортами.

Торік нашу країну відвідало 17,6 млн. туристів. В основному — з СНД. 16,5 млн. українців у 2005 році виїжджали у зарубіжжя туристами.

— До 14 років дитина має право виїжджати за кордон у супроводі дорослого. У нього повинен бути нотаріально завірений дозвіл батьків. Якщо дитина їде з матір'ю — дозвіл батька. І навпаки. З 16 років підліток може подорожувати сам. Але теж потрібно мати дозвіл батьків, — каже Віталій Антонюк.

Прикордонники рекомендують, виїжджаючи за кордон, узяти із собою ксерокопії закордонного паспорта (бажано кілька) на випадок втрати документа. А також запастися номером телефону українського посольства тієї країни, куди їдете. Якщо ви втратили закордонний паспорт і перебуваєте недалеко від українського кордону, їдьте прямо на наш пропускний пункт. Не витрачайте часу на пошук посольства, радить генерал-майор прикордонної служби В. Антонюк. Мовляв, вас «проб'ють» у комп'ютері й обов'язково впустять на батьківщину.

Тим, хто подорожує потягом, варто знати, що під час перевірки документів на кордоні пасажир не має виходити з купе. У паспорт, який ви пред'являєте прикордонникові, не треба нічого вкладати: ні документів, ні грошей. Це прохання адміністрації держприкордонслужби України, щоб не провокувати хабарництво.

Ольга ВІТЕР.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

На знімку: так відпочивають ті, хто залишився в Україні. Дитячий оздоровчий комплекс «Зоря» розташований у мальовничому місці Волоської коси на березі Дніпро-Бузького лиману. За зміну він приймає 120 дітей.

В Ялті знову земельний мораторій

Депутати Ялтинської міськради заборонили виділяти землі під індивідуальне будівництво. Заборона діятиме до прийняття детального плану міста в серпні. Спочатку чиновники збираються визначити кордони Ялти, з'ясувати кількість вільних земель та розглянути нові інвестпроекти.

Подібний мораторій у місті вже діяв з 2003 по 2005 рік. Проте заборона на видачу землі стосувалася не всіх. Зокрема, йдеться в урядовій доповідній записці на ім'я Прем'єр-міністра України, за період дії мораторію секретарю міськради Олександру Чабанову у власність й оренду виділено для будівництва тенісних кортів 0,3 гектара та майже стільки ж для будівництва готелю сімейного типу, а також майже гектар землі на реконструкцію ресторану «Рієка». Але цим щедрість депутатів не вичерпалася: згодом Чабанов для житлового будівництва отримав 0,04 гектара. Це тоді, як його дружині лише за один рік дали три ділянки загальною площею понад 0,1 гектара «для обслуговування» салону-магазину й павільйону, а також для будівництва косметичного салону.

Депутат міськради Майя Медведєва також не залишилася осторонь «роздачі» землі. Вона отримала в оренду шість ділянок: 0,014 гектара для обслуговування кафе, 0,008 — для обслуговування торгового павільйону, 0,2 — для обслуговування складських приміщень, 0,005 — для обслуговування магазину, ще стільки ж — для обслуговування ще одного торгового павільйону, 0,006 — під будівництво гаража. До того ж ділянку площею 0,01 гектара виділено для житлового будівництва її сину.

Народні обранці Володимир Охріменко, Віталій Яворський і Сергій Хворов наділені ділянками під будівництво гаражів по 0,01 гектара кожен. Син депутата — Ігор Кирилюк — став власником землі площею 0,05 гектара, призначеної для будівництва житла.

Ціна сотки землі в курортній зоні становить щонайменше 30 тисяч доларів.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Пільговиків — на картку

Міністерство транспорту та зв'язку запропонувало запровадити соціальні картки для пільговиків. Такий документ міститиме всю економічну інформацію про людину, що користується пільгами. Про це на урядовій нараді повідомив в. о. міністра транспорту та зв'язку Віктор Бондар.

Мета застосування соціальних карток — ввести електронний облік кількості поїздок пільговиків. Це полегшить відносини між державою та перевізниками, оскільки останні зможуть точно вказати кількість необхідних відшкодувань.

Картка буде дійсною лише при наявності документа, що підтверджує право на пільгу. Кондуктори збиратимуть інформацію з пластикових карт за допомогою переносних терміналів. Соціальні картки, номери яких внесені до переліку недійсних, терміналом не обліковутимуться. У кінці робочої зміни інформацію про прийняті картки кондуктор передаватиме на сервер транспортного підприємства.

Тим часом, **як передає наш власний кореспондент у Дніпропетровській області Сергій КРАВЧЕНКО,** подібний експеримент уже активно проводиться в Дніпродзержинську. Там пільгові пасажири вже їздять у наземному транспорті з пластиковими картками.

Наталя ШВЕЦЬ.

На знімку: соціальні картки та термінали представили спеціалісти ЗАТ «Промзв'язок» у Дніпродзержинську.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Хочу в Євросоюз!

■ А ЯК У НИХ?

На чесько-польському кордоні наш автобус зупинився четвертим. Стали в чергу. А по сусідніх смугах тим часом проїжджали вантажені різним крамом фури та легкові автомобілі. Весь цей транспорт прямував через митницю фактично без зупинки. Так магічно діяли на митників зірочки на синьому тлі — емблема Євросоюзу, яка була на цих авто. А от нашому автобусу та іншим довелося простояти добрячих кілька годин. Що вже там так ретельно перевіряли, невідомо, але часу і нервів було згаяно немало.

У Кракові на мої міркування з цього приводу знайома польська пані не без гордості констатувала, що зі вступом до Євросоюзу вони якось раптово відчули ці переваги.

— Нам відкрилися кордони. Їдеш собі, інколи навіть паспорта можна не брати. Хіба що в Німеччині дещо прискіпливіше ставлення. А так мандруєш і вже не відчуваєш тієї меншовартості, як раніше. А це приємно.

А ще Євросоюз виділяє чималі кошти на збереження та відбудову польських пам'яток культури. По всьому Кракову помітні ознаки реставрації. Поляки тим часом можуть спокійно їхати на заробітки до будь-якої країни спільноти. Тим паче, дипломи польських вузів визнають у всіх державах-членах. Допомагає Євросоюз і польським фермерам. Хоча спочатку було дуже багато скептиків, які передрікали з євроінтеграцією занепад саме цієї галузі. Отримали вони в перехідний період такий само, як і ми, подарунок з Москви, коли одного дня фактично було поставлено заслін усій їхній сільськогосподарській продукції. Але поляки не розгубилися. Почали вдосконалювати виробництво, модернізувати й наближати його до євростандартів, переходити на прогресивні технології. А це, в свою чергу, змусило їх кооперуватися в більші виробництва. І поступово їхня продукція знайшла своїх покупців у старій Європі. Пішов у країну й іноземний інвестор. З чого поляки лише раді, бо це дає змогу розвиватися. На зміну маленьким крамничкам прийшли світові торгові марки, де можна за раз купити все, що потрібно середньостатистичній родині на певний час прожиття. Тож у переважній більшості поляки, особливо молоді, — за Євросоюз.

Марина КРИВДА.

У Львові завершився четвертий регіональний фестиваль молодих дизайнерів одягу в стилі прет-а-порте, організований львівською модельною агенцією ОК'С Моделс разом з агенцією «Koltso» (Київ—Донецьк). Найкращою журі визнало колекцію одягу Юстини Могиляк.

На знімку: на подіумі — Юстина Могиляк зі своїми моделями.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

Кілька послуг під одним дахом

У Кам'янці-Подільському, що на Хмельниччині, місцева філія «Укрсоцбанку» відкрила «Центр фінансових послуг». Відтепер оформити кредит на автомобіль, нерухомість, інші товари, укласти при цьому договір страхування майна, отримати послуги юриста та нотаріуса можна, не витрачаючи час на біганину по різних установах. Усе це розташоване під одним дахом у центрі міста. Крім того, діє програма лояльності. Клієнти, які вже брали кредит і вчасно розрахувалися, наступну позичку отримають зі знижкою. Невдовзі тут запрацюють ріелтери, які запропонують послуги в доборі, продажу та оформленні документів, пов'язаних із нерухомістю. Як розповів директор центру Олександр Шах, це вже друга така установа в області.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Вогонь: під землею і на поверхні

На шахті ім. Вахрушева ДП «Ровенькиантрацит» під час ремонтних робіт почалася пожежа. У зміну під землею працювали 240 гірників, але, на щастя, ніхто з них не постраждав. Шахта зупинила виробничий процес, а гірничорятувальники ізолювали аварійну ділянку. Тижнем раніше на цій шахті уже виникала така НП. Тоді почалася пожежа в будівлі допоміжного стовбура на поверхні. Вогонь удалося загасити, обійшлося без жертв.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

■ ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

Встановлено причину отруєння людей на весіллі

Два чинники призвели до харчового отруєння людей на весіллі у селі Лисянка Вінницького району — хімічний і біологічний. Про це повідомив кореспонденту «Голосу України» завідділом Вінницької обласної санепідемстанції Степан Томін.

Такого висновку дійшли фахівці СЕС після проведених аналізів. Які саме речовини чи інгредієнти спровокували захворювання, встановлюють фахівці столичного Інституту токсикології, повідомив співрозмовник. Туди ж доставлено матеріали, взяті після розтину тіл трьох померлих. Головний лікар Вінницької районної лікарні Станіслав Щербатий не схильний пов'язувати смерть цих трьох людей саме з харчовим отруєнням. Бо у кожного з померлих виявлено тяжкі захворювання — рак, інсульт. Семеро пацієнтів, уточнив головлікар, уже виписані (серед них і наречений). Стан здоров'я ще трьох, одна з них 15-річна дівчинка, які залишаються на лікарняних ліжках, не викликає занепокоєння у лікарів. Їх ще лікують від отруєння невідомою речовиною. Станіслав Щербатий прогнозує, що найближчим часом вони повернуться додому.

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

Крим перекопують «чорні копачі»

Гробокопачі окупували Керченський півострів і вже знищили грецьке поселення п'ятого століття до нашої ери Пороста, некрополь в Артезіанській балці, така сама ситуація практично на всіх древніх пам'ятках. Про це повідомили керівники нинішніх археологічних експедицій на території Ленінського району.

Величезні шурфи, штольні й шахти невпинно спотворюють не лише пам'ятки давнини, а й місця бойової слави Другої світової війни. Те, що інтерес до військових раритетів зростає, підтвердило останнє затримання групи «чорних копачів» на території Керченської Білої фортеці, яка займає площу в кілька сотень гектарів і з XVIII століття використовується як арсенал. Кількість добутих двома «старателями» боєзапасів перевалила за дві тисячі.

Крім того, з початку року співробітники СБУ й спеціального морського загону МНС виявили і вилучили у копачів 4344 вибухонебезпечні предмети, 833 стрілецькі боєзапаси, тротиловий еквівалент яких перевищив 950 кілограмів. Знахідки з могил і розкопів вандали зазвичай здають кримінальним перекупникам і контрабандистам. Раритети, як правило, опиняються за кордоном.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Немовля вкрала колишня мати

Викрадення малюка розкрито в Маріуполі. Дитина перебувала в міській лікарні після того, як від неї відмовилася мати, покинувши в пологовому будинку. Саме звідти й викрала його колишня мати, скориставшися відсутністю медперсоналу. Як повідомили «Голосу України» у прес-службі прокуратури Донецької області, малюка знайшли і повернули до лікарні. За фактом викрадення порушено кримінальну справу.

Вл. інф.

■ СВІТ КОРОТКО

РОСІЯ

«Газпром» знову за своє

«Газпром» вже офіційно направив Білорусі контракт на постачання газу в 2007 році. Монополіст пропонує Білорусі купувати газ по 200 доларів за тисячу кубометрів. Водночас росіяни заявляють, що збереження ціни на газ можливе лише у разі досягнення додаткових домовленостей на вищому, а не на корпоративному рівні. Щоправда, що це за домовленості, не уточнюється. Реакція Лукашенка на таку шокову терапію поки що невідома. Утім, і остаточне рішення з цього питання не прийнято.

ГРЕЦІЯ

Запрошення в Міжнародний суд

Греція запропонувала Туреччині врегулювати спірні між двома країнами питання, зокрема про кордон територіальних вод в Егейському морі, у Міжнародному суді в Гаазі. Цю ініціативу в інтерв'ю турецьким ЗМІ оприлюднила глава грецького МЗС Дора Бакоянні напередодні дводенного візиту до Туреччини.

«Ми маємо здійснити всі можливі ініціативи, спрямовані на зниження напруженості в басейні Егейського моря. Між нами є проблеми, і нам необхідно крок за кроком йти в напрямку їх розв'язання», — сказала Бакоянні в інтерв'ю газеті «Хюррієт».

БІЛОРУСЬ

Депортація українця

Білоруські правоохоронці депортували з країни неповнолітнього громадянина України Артема Чистальова. У правозахисному центрі «Вясна» повідомили про те, що українця доставили на вокзал білоруської столиці, звідки на потязі «Мінськ—Київ» відправили до української столиці. Артем Чистальов був затриманий 5 червня за спробу взяти участь у флешмобі на Жовтневій площі Мінська в підтримку репресованих і депортованих з Білорусі під час і після президентських виборів.

ПАЛЕСТИНА

Напередодні референдуму

Після тривалого протистояння між урядом, сформованим рухом ХАМАС, і главою автономії Махмудом Аббасом, останній зважився на референдум. Головне питання, чи згодні жителі автономії на створення незалежної палестинської держави в межах 1967 року, тобто на території Західного берега, сектора Газа і східного Єрусалима. Позитивна відповідь на це питання означатиме фактичне визнання Ізраїлю. ХАМАС відкидає таке формулювання, тому що в програмі цього радикального руху є пункт про знищення Ізраїлю.

Російський «летючий голландець»

Російське суховантажне судно «Сиріус» дотепер дрейфує біля берегів Тарханкуту. Сигнал біди з російського судна «Сиріус», що прямував з Єйська (Росія) до Туреччини з вантажем пиломатеріалів, надійшов в Управління технологічного флоту і підводно-технічних робіт «Чорноморнафтогазу» о 6.30 28 лютого 2005 року. Російське суховантажне судно наскочило на скелі і сіло на мілину за 30 метрів від берега біля мису Тарханкут (Західний Крим), внаслідок катастрофи судно дістало пробоїни, затоплені машинне відділення і трюми.

Ніхто із 14 членів екіпажу суховантажного судна не постраждав. Через два тижні після аварії в район мису Тарханкут, де сталося лихо, вийшли судна «Центавр» і «Катран», які належали компанії «Чорноморнафтогаз». Разом зі співробітниками МНС їм удалося переправити залишки палива і пиломатеріалів, що віз «Сиріус», на сушу. У ході операції було перетарено 147,5 тонни пально-мастильних матеріалів і відходів.

За інформацією старшого держінспектора — начальника відділу державного оперативного екологічного контролю за станом морського середовища й охорони, використання і відтворення тваринного і рослинного світу Сергія Єрнева (Міністерство охорони навколишньої природи, державна Азово-Чорноморська екологічна інспекція), «внаслідок аварії стався розлив нафтопродуктів, був змінений рельєф дна. Перша сума за збитки становила 120 тисяч 85 доларів, друга — 8 тисяч гривень».

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

ДЕНЬ
СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 2006 ■ № 106 (3856)

Україна поновлює спільне з Російською Федерацією виробництво літаків «Руслан»

Керівник секретаріату Президента Олег РИБАЧУК заявляє, що Крим втратив від 30 до 50 відсотків путівок через дестабілізацію суспільно-політичної ситуації

■ ЮВІЛЕЇ

Алгоритми молодості

Ректор Української академії друкарства Богдан Дурняк відзначає 50-річний ювілей

У травні 2003 року Богдана Дурняка на альтернативних засадах обрали ректором Української академії друкарства. Це — унікальний навчальний заклад, аналогів якому немає в Європі. Бо лише тут у замкненому циклі відбувається таїнство народження інтелектуального продукту — від мовленого Слова до прогресивних інформаційних технологій. Зрозуміло, що ректором такого ВНЗ має бути непересічна гармонійна особистість. Саме таким і є Богдан Васильович Дурняк — доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри автоматизації та комп'ютерних технологій, автор понад 200 наукових праць, Заслужений діяч науки і техніки. Перелік титулів можна було б продовжувати, та не лише вони характеризують ювіляра.

Нерідко у навчальних закладах академічна спільнота живе своїм життям, а студентство — своїм. Демократичного ректора Богдана Дурняка можна побачити практично на всіх студентських «тусовках», як каже молодь. Чи то конкурс КВК, чи «Квітневі усмішки», чи змагання за титул «Міс академія», — ректор завжди у студентському колі. І навіть не з обов'язку. Він просто молодий і почувається природно як у колі іменитих учених України та Європи, так і в студентському середовищі. Він задає тон і темпорит енергійного і цілеспрямованого руху вперед. Це і є запорукою стрімкого розвитку академії, яка давно вже стала національною гордістю і заслуговує на цей статус.

З роси і з води, Богдане Васильовичу!

Оксана ТЕЛЕНЧІ, Володимир КОРОЛЮК.

Львів.

Фото Василя ПИЛИП'ЮКА.

■ ТЕМА

Де чий інтерес

Підготовка до американсько-українських військових навчань із залученням країн—членів Північноатлантичного альянсу викликала далеко не однозначну реакцію громадян України, зокрема, в Криму, а деякі тамтешні місцеві ради навіть оголосили «території без НАТО».

Відреагували сусіди: глава російського МЗС, виступаючи в Держдумі, заявив, що приєднання України чи Грузії до НАТО призведе до колосального геополітичного зсуву. Водночас депутати Держдуми ухвалили звернення до українських колег, висловивши «вкрай негативне ставлення» до планів України щодо НАТО.

Реакція української влади не забарилася: що гучнішали на півострові заклики «Янкі — геть!» (а з ними і деякі українські політики. — **Авт.**), то більше, зокрема, з вуст чільників МЗС України, лунало обіцянок, що Україні без НАТО не прожити. Не скупилися й на звинувачення північної сусідки: начебто протести в Криму організовані на її гроші. А щодо персон нон грата годі й казати.

Хіба не дивна ситуація, якщо врахувати, що навчання «Сі бриз», які відбуваються в Україні з 1997 року і котрі досі не викликали протестів, аж ніяк не означають власне вступ до НАТО? Але і влада, й деякі політичні сили втяглися в іншу гру: «Будемо — не будемо членами альянсу». Обидві сторони оперують результатами опитувань громадської думки — кожна власними. Утім, обидві чомусь замовчують такий факт: лише два(!) відсотки опитуваних відповіли, що знають, що таке НАТО...

Водночас деякі центри, які здійснюють опитування, дійшли висновку, що й кількість симпатиків альянсу — не найчисленніша в українському політикумі. А відтак, не можна безапеляційно заявляти, що питання про вступ — справа найближчого майбутнього. Та й події в Криму, незважаючи на те, що влада вважає їх спровокованими та істерією сил, які не подолали тривідсотковий бар'єр до парламенту, є інформацією до роздумів: з думкою громадян доведеться рахуватися. Принаймні не вдавати, що шлях, який обрала влада в цьому питанні, — безпроблемний і гладенький.

Але учасники «процесу» щодо вступу чи невступу до альянсу чомусь майже не згадують, що всі вони — від місцевих рад до Президента — можуть висувати будь-які пропозиції, але засади внутрішньої і зовнішньої політики, за Конституцією, в Україні визначає Верховна Рада. Тож аргументи на рівні: «Я сказав» — від кого б вони не лунали, неприйнятні...

Тим часом народні депутати, зайняті формуванням коаліції, досі не дійшли до питання про ухвалу рішення щодо проведення навчань «Сі бриз-2006» на території України. Експерти кажуть, що, ймовірно, їх доведеться проводити в іншій країні. Вони переконані, що це зашкодить міжнародному іміджу України й може позначитися на її євроатлантичній інтеграції. Такий поки що результат нашого поступу до НАТО?

Валентина ПИСАНСЬКА.

Проти чого наступають захисники

Анонсована за кілька годин до її початку позавчорашня прес-конференція в УНІАНі мала багатообіцяльну назву: «Міжнародна Ліга захисту прав громадян України» про порушення законодавства і посадових обов'язків керівництвом Держдепартаменту з питань виконання покарань». Ініціатори — голова правління вказаної правозахисної організації Едуард Багіров та колишній перший заступник керівника «тюремного» відомства Олександр Пташинський — мали оприлюднити конкретні факти, підкріплені документально (принаймні так стверджувалося в анонсі), про неблаговидні дії нинішніх керівників системи. Журналістам і справді роздали стос паперів і навіть, спасибі, пам'ятку про законодавче забезпечення наших професійних прав з підписом пана Багірова, чим ми неодмінно скористаємося.

Однак перегляд одержаних «документів» спантеличив, щоб не сказати більше. Замість суворих і завізованих висновків різних контрольно-ревізійних управлінь про злочинні діяння керівництва Держдепартаменту нам запропонували оцінити «життєво активну позицію»... самого Едуарда Багірова: вкладені програма «круглого столу» «Громадськість і соціальна реабілітація засуджених та звільнених осіб» і список запрошених на нього учасників, серед яких знаходимо світле ім'я голови правління ліги, напевно, мали засвідчити, що перед нами — особа громадсько популярна. Анітрохи не сперечаючись і віддаючи належне актуальності теми майбутнього заходу («стіл» має відбутися 14 червня), тим не менше дивуєшся: до чого тут повінь, якщо горить маєток? Щоправда, є серед паперів і якісь анонімні «оргвисновки» про зловживання службовим становищем та корумпованість осіб з «оточення» голови Держдепартаменту Василя Кощинця (за усним запевненням пана Багірова, належать вони колишньому головному парламентському антикорупціонеру В. Стретовичу) та доручення (з наданих нам матеріалів невідомо чиє) контрольно-інспекційному управлінню Головдержслужби провести перевірку інформації про нехороші справи цих осіб та самого пана Кощинця і начебто навіть висновки «інспекції». Втім, навіть у цьому, знову-таки непідписаному «документі» начебто нічого вбивчого для «злочинних» осіб немає, тим більше такого, щоб аврально «свистати нагору» міжнародного правозахисника Едуарда Багірова та генерал-лейтенанта внутрішньої служби Олександра Пташинського.

Але Бог з ними, паперами. Мало що прояснили і виступи шановного панства перед журналістами. Голова правління ліги розповів, що багато років займається моніторингом порушення прав у місцях позбавлення волі, але за період роботи Василя Кощинця на посаді голови Держдепартаменту на активність його організації не реагують і не змінюють умови утримання засуджених. А якщо змінюють, то дуже повільно. Багатослівний спіч правозахисника, по суті, зводився до одного: нинішнього керівника системи треба звільнити з посади, бо... треба. Нібито він обізнаний у результатах якоїсь перевірки, про що нині говорити не може, але тоді пану Кощинцю зовсім буде невесело.

Колишній перший заступник голови Держдепартаменту Олександр Пташинський, коротко ознайомивши з трудовою біографією: він працював у системі, як ми зрозуміли, мало не з часів Кагановича, — чомусь почав гарячково запевняти, що не хоче повертатися в насиджене крісло (хоча ніхто з аудиторії його в цьому не запідозрив), бо знайшов своє призначення в лавах правозахисників Едуарда Багірова. За його словами, по той бік грат коїться жахливе ущемлення прав ув'язнених, і треба систему підпорядковувати Мін'юсту. На уточнювальне запитання автора цих рядків, чи жах на нарах поселився лише в часи нинішнього керівника, чи був прописаний там за всі роки трудової звитяги самого пана Пташинського, новонавернений правозахисник визнав, що погано було завжди, але Кощинець за рік (!) дуже мало змінив систему, і треба його за це звільнити. Може, наступний голова буде і гірший, обмовився він, але... І ми вловили суть недосказаного: головне, що це буде не Кощинець. Власне, а для чого ж іще треба було скликати прес-конференцію, як не для популяризації цієї ідеї в маси?

Одне слово, конкретних звинувачень на адресу головних «злочинців» системи не було. Зате відчувався специфічний присмак зіпсованої «страви» — бажання дискредитувати спроби нової влади навести лад у системі, якою так довго опікувався Олександр Пташинський і клієнтом якої у прямому розумінні цього слова був Едуард Багіров, що він визнав, до речі, і в діалозі з оглядачем «Голосу України» (засуджений 1996 року Мінським райсудом Києва за ст. 144 ч.3 ККУ: вимагання, вчинене організованою групою, або поєднане з насильством, небезпечним для життя і здоров'я...). Здається, на прес-конференції в них цього не вийшло. Хоча з одним я погоджуюся з Едуардом Багіровим: треба бути спеціалістом у будь-якій галузі, сказав він. Залишається додати: і в правозахисній також.

...Біля УНІАНу розгорнула пікети «Молодь — надія України». Її лідер Вадим Гладчук нагадав, що пан Пташинський був другою особою в керівництві департаменту в 1999—2004 роках, саме тоді, коли європейські спостерігачі дуже негативно оцінювали «жах за гратами». Нині ситуація значно поліпшилася, фактично вдвічі зменшилася смертність, про позитивні зміни свідчить і звіт Європейського комітету із запобігання тортурам. Пікетувальники сподіваються, що «керівництво держави прислухається до думки громадськості і не допустить реваншу кучмістів у департаменті, які хочуть повернутися, доки ще остаточно не встигли зруйнувати схеми наживи, розгалуженої з давніх часів».

Людмила КОХАНЕЦЬ.

■ ІЗ ЗАЛУ СУДУ

П'ята підкаже, чиє тіло

Справу про вбивство Георгія Гонгадзе в Апеляційному суді Києва тепер розглядатимуть майже щодня.

Відомо, що завершився допит Олександра Поповича, і суд залучив до матеріалів кримінальної справи його особисту справу. На черзі — ще два обвинувачувані, яких обіцяють допитати прискіпливо, але не так повільно, як Поповича, тобто без затяжних перерв у процесі.

Леся Гонгадзе попросила, і суддівська колегія задовольнила це прохання, приєднати до матеріалів справи ксерокопію повідомлення про вручення листа Георгія на адресу Генпрокурора, яке було відправлено в липні 2000 року. Нагадаю, в ньому Гія повідомив про стеження за ним, а також номер авто з «ескорту».

Мама загиблого журналіста також звернулася до суддів з проханням затребувати з ГПУ результати експертизи «таращанського тіла», під час якої досліджувався новий фрагмент — п'яткова кістка. Представник держобвинувачення заявив про готовність надати такі результати учасникам процесу.

■ СПОРТ

Результативне повернення Шевченка

Футбол. Товариський матч національних збірних. **Люксембург—Україна. 0:3**. Люксембург. Стадіон «Джозі Бартел». **Арбітр** — Петер Вервекен (Бельгія). **Голи:** Воронін, 55, Шевченко, 83, Калиниченко, 84.

Україна: Шовковський, Єзерський (Ротань, 46), Русол, Ващук, Несмачний (Свідерський, 46), Гусєв, Гусін (Назаренко, 46), Шелаєв, Воробей (Калиниченко), Бєлік (Воронін, 46), Ребров (Шевченко, 59). **Тренер** — Олег Блохін.

От і завершився останній підготовчий період нашої команди до ЧС—2006. Учора вона транзитом через Берлін вже прибула до свого місця дислокації в Потсдамі.

Матч з Люксембургом підопічні Олега Блохіна провели з настроєм. Виграли, потренувалися. Шевченко повернувся після тривалої перерви й одразу забив м'яча. Відчувалося, що він скучив за грою, за партнерами. Його поява, безперечно, матиме великий позитивний емоційний вплив на колектив.

Під час зустрічі наші футболісти опинилися долі після зіткнень. Тому кореспондент «Голосу України» зателефонував до асистента тренера збірної Андрія Баля і запитав, чи немає раптом ушкоджень. «На щастя, Бог милував, усе нібито гаразд», — сказав Андрій Михайлович.

Сьогодні українська команда о 18.00 (за місцевим часом) має провести відкрите тренування, на яке допустять пресу.

А тим часом збірна Іспанії, наш перший суперник (зустрічаємося 14 червня у Лейпцигу), прибула до Німеччини ще раніше. Перед цим вона в контрольній зустрічі перемогла хорватів — 2:1. Один з лідерів іспанців Рауль сказав, що його дуже непокоїть гра з українцями, котрим він дав найвищі оцінки. На його думку, крім визнаного лідера Шевченка, у нас є бойовий, добре підготовлений ансамбль.

«Анатолія» зробила заспів

Вітрильний спорт. Акваторія Київського водосховища. Сьомі перегони крейсерських яхт «Кубок Вадима Гетьмана». 8—14 червня.

Напоєне запахами акації, трав і сосен повітря створює фантастичний духмяний коктейль. Він, а ще ласкавий вітерець, сонечко неабияк піднімають настрій учасникам і організаторам.

Першого дня після урочистого відкриття (перед учасниками виступив голова оргкомітету, відомий економіст і дипломат Ігор Мітюков) відбулися так звані довгі перегони (дві петлі десь по 23 милі кожна). Стартувала дюжина вітрильників. Наш добрий знайомий — «Гетьман» з капітаном Юрієм Семенюком, якого напередодні вітали із 45-річчям, з поважних причин трохи засидівся на старті. Але вже протягом якихось півгодини надолужив згаяне. І втрутився в боротьбу за лідерство. У підсумку багатогодинних гонок першою фінішувала яхта «Анатолія» з Одеси. Другим був «Гетьман», а на третій позиції — «Оксамит України» (Славутич).

Добірку підготував Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: поки «Гетьман» і «Оксамит України» сперечалися за першу позицію, їх випередили ... одесити.

Фото автора.

Пан Пташинський був другою особою в керівництві департаменту в 1999—2004 роках, саме тоді, коли європейські спостерігачі дуже негативно оцінювали «жах за гратами»

2 червня. Сутичка перед початком роботи Дніпропетровської облради, на засіданні якої розглядалося питання про вибори голови облради.

3 червня. На столичному Хрещатику відбулося свято закінчення навчального року в професійно-технічних навчальних закладах Києва «Профтехосвіта звітує столиці».

▲

4 червня. Тернопільська область. Міжнародний фестиваль «Дзвони Лемківщини».

5 червня. Бухарест. Президент України Віктор Ющенко *(праворуч)* взяв участь у саміті Чорноморського форуму «За діалог і партнерство».

6 червня. Київ. Виставка політичних карикатур, присвячена Дню журналіста.

7 червня. 227 народних депутатів України підтримали пропозицію фракцій «Нашої України», БЮТ та СПУ зробити перерву в роботі парламенту до 14 червня.

8 червня. На аеродромі «Київ-Антонов» за участю в. о. міністра промислової політики Володимира Шандри *(третій ліворуч)* відкрито 5-й Міжнародний авіаційно-космічний салон «Авіасвіт XXI», присвячений 100-річчю від дня народження авіаконструктора Олега Антонова.

У НАТО шкодують...

(Початок на 1-й стор.).

Рішення було прийнято в зв'язку з відсутністю рішення парламенту України про допуск підрозділів іноземних збройних сил на територію України для участі в багатонаціональних військових навчаннях. Однак Великобританія заявила, що активно продовжить утілювати програму оборонного співробітництва з Україною і підтримує прагнення України вступити до НАТО. Так у Лондоні відреагували на відстрочку українсько-британських військових навчань.

Водночас в. о. міністра оборони України Анатолій Гриценко сподівається, що українсько-американські навчання «Сі бриз-2006» таки відбудуться в Криму у призначений термін. Про це він заявив у Брюсселі після зустрічі зі своїм колегою із США Доналдом Рамсфелдом.

А генеральний секретар НАТО Яп де Гооп Схеффер висловив жаль, що міжнародні навчання «Сі бриз-2006» перетворилися в Україні на політичне питання. Про це він сказав після засідання комісії «Україна—НАТО» у Брюсселі, зазначивши, що це звичайні навчання, котрі проходять уже багато років. Генсек НАТО також сподівається, що новий уряд України сформують уже незабаром. Він додав, що процес формування уряду не впливає на рух України до євроатлантичних структур.

Міністри оборони країн—членів НАТО також заявили про намір продовжити роботу з підтримки проведення в Україні реформ у секторі оборони та безпеки і високо оцінили представлену в Брюсселі «Білу книгу», присвячену оборонному аналізу України. «Це перше видання «Білої книги», і для нас це є свідченням зусиль України в плані приведення збройних сил до міжнародних стандартів», — сказав генсек НАТО. За його словами, Україна є важливою країною для системи безпеки загалом, не тільки як її споживач, а і як країна, що цю безпеку забезпечує. «Я думаю, що поради друзів завжди мають велику цінність, і цю атмосферу міністр Гриценко відчув сьогодні».

Яна СТАДІЛЬНА.

■ ТИМ ЧАСОМ

У Солом'янському районі Києва двома пострілами в голову було вбито активіста всеукраїнського руху «За Україну, Білорусь і Росію» Юрія Хадарцева, **передає Ліга з посиланням на політвиконком руху.** Хадарцев був у «ЗУБРі» відповідальним за мобілізацію.

У день убивства, як відзначили в «ЗУБРі», керівники руху повинні були обговорювати подальшу стратегію і тактику акції «НАТО—Стоп».

За інформацією правоохоронних органів, у результаті оперативно-розшукових заходів затримано підозрюваного в убивстві. Мотиви скоєння злочину встановлюються.

Фото УНІАН (з архіву «Голоса України»).

Хроніка події

■ *Травень, 27*

До Феодосії прибуло американське транспортне судно «Advantage», що привезло техніку і будівельні матеріали, призначені для вдосконалення навчально-тренувальної бази Старокримського полігона ВМС України. Біля воріт порту виник нечисленний пікет. *(РІА «Новини»)*

■ *Травень, 29*

В. о. міністра оборони України Анатолій Гриценко визнав, що американський військово-транспортний корабель «Advantage» доставив у порт Феодосія в Криму зброю. Виступаючи в прямому ефірі телеканала НТН у понеділок, Гриценко заявив, що «припустився помилки» у своїх попередніх висловлюваннях на цей рахунок і вибачився перед телеглядачами. У першій половині дня Гриценко і Міністерство оборони України стверджували, що корабель прибув до Феодосії з вантажем будматеріалів для модернізації Старокримського полігона Українських військово-морських сил. Він заявив, що перебування американських військовослужбовців у Феодосії буде «узаконено 7 червня на першій сесії Верховної Ради». Домовленості про це, сказав в. о. міністра, досягнуто з лідерами майбутньої парламентської коаліції. Депутати приймуть закон, що «зніме питання про легітимність перебування на українській території військових підрозділів іноземних держав» у зв'язку з майбутніми в Криму міжнародними військовими навчаннями «Сі бриз-2006». *(ІТАР-ТАКС, Росбалт, РІА «Новини»)*

■ *Травень, 30*

Міськрада Феодосії на позачерговій сесії в понеділок ухвалила рішення оголосити це кримське місто «територією без НАТО». *(Канал «Інтер»)*

Уповноважена з прав людини Верховної Ради України, народний депутат від Партії регіонів Ніна Карпачова: «Українська громадськість глибоко схвильована зухвалим фактом незаконного допуску в порт Феодосії військово-транспортного судна «Advantage» під прапором США і розвантаження з нього озброєння, боєприпасів та військово-інженерної техніки, розміщенням у місті Феодосії військовослужбовців США в рамках підготовки до спільного українсько-американського тактичного навчання «Сі бриз-2006». Вивантаження техніки порушує статті 85 і 92 Конституції України.

Керівник прес-служби МЗС Василь Філіпчук: «Це справжнє політиканство, що не має жодних підстав». *(pro. UA)*

Удень невідомий повідомив міліцію про мінування міськради Феодосії. 200-грамову тротилову шашку на перекритті будинку справді знайшли, але вона виявилася без детонатора. *(«Новий регіон-Крим»)*

■ *Травень, 31*

Народний депутат України, лідер КПУ Петро Симоненко: «Фракція Компартії має намір заблокувати трибуну парламенту 7 червня з вимогою винести на розгляд у сесійну залу питання про відставку міністра оборони Анатолія Гриценка і міністра закордонних справ Бориса Тарасюка». *(УНІАН)*

В. о. міністра закордонних справ України Борис Тарасюк: «Із звичайної події, пов'язаної з підготовкою військових навчань, що мають відбутися в липні-серпні, зробили політичне шоу». «Автори політичної провокації стверджують, що було порушення закону про перехід іноземних військових підрозділів на територію України, але таких підрозділів на території України немає». *(«Газета по-киевски»)*

Прес-служба Міноборони: «У рамках підготовки до спільних українсько-американських тактичних навчань ВМС «Сі бриз-2006» у порт Феодосія прибуло американське комерційне транспортне судно «Advantage», що справді доставило в Україну інженерну техніку та будівельні матеріали в рамках матеріально-технічної допомоги Збройним силам України. Інженерну техніку та будівельні матеріали буде використано для вдосконалення навчально-тренувальної бази Старокримського полігона Військово-морських сил Збройних сил України, на якому заплановано провести берегову фазу майбутніх навчань «Сі бриз-2006» у період з 16 липня по 2 серпня нинішнього року, після ухвалення новим складом Верховної Ради України рішення про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України в 2006 році для участі в багатонаціональних військових навчаннях. Зокрема, з доставлених матеріалів на території полігона силами американських і українських фахівців буде зведено кілька автономних приміщень ангарного типу для проживання військовослужбовців — учасників навчань «Сі бриз-2006» і деякі об'єкти навчально-тренувальної бази. У подальшому, після проведення спільних українсько-американських навчань ВМС «Сі бриз-2006», на Старокримському полігоні буде здійснюватися підготовка підрозділів ЗС України для участі в миротворчих операціях, а також заходи повсякденної бойової підготовки». *(Агентство «proUA»)*

■ *Червень, 1*

У Сімферопольському аеропорту приземлився борт із Голландії зі 150 військовими інженерами армії США. Однак дістатися місця призначення — Феодосії, не вдалося, пікетники дізналися про маршрут руху колони і блокували дорогу недалеко від Феодосії. Тимчасово американців поселили в санаторії МВС «Дружба» в Алушті. *(«Новий Регіон — Крим»)*

Заступник Генерального прокурора України Микола Голомша: «Відповідно до статті 1 Закону про допуск на територію України іноземних збройних формувань, необхідний дозвіл Верховної Ради на допуск кораблів з важкою і легкою бойовою технікою. Але, за попередніми даними, корабель, що розвантажувався у Феодосії, є комерційним, а не військовим. Це теплохід «Advantage» під прапором США. Це не військове судно, не військове, я підкреслюю. Військові, прибулі в Україну для навчань, були без зброї, і зараз вирішується, чи можна взагалі сприймати їх як повноцінне військове формування». *(Агентство «Експерт-Центр»)*

До Феодосії прибув депутат Держдуми РФ Костянтин Затулін: «Я часом бачу пророчі сни. Є сон, що в понеділок до Феодосії приїде група депутатів Європарламенту». Міський голова Феодосії Володимир Шайдеров: «Без питань: нехай приїжджають — я прокинуся»... *(«Кримська правда»)*

Начальник порту Феодосії Олександр Чумаченко, котрий 30 травня в коментарі «Газете по-киевски» всіляко відхрещувався від версії, що на судні є боєприпаси, пізніше визнав, що зброя на кораблі все-таки була. Одержувач вантажу — Міноборони. Гвинтівки і пістолети, на думку начпорту, привезли в Україну не для продажу, а для несення караульної служби під час щорічних навчань. Він зізнався, що замовником і одержувачем зброї стало Міноборони. На захист начпорту став міський голова Феодосії Володимир Шайдеров, урезонивши «гарячі голови» тим, що Чумаченко — всього-на-всього чиновник, який підкорився наказу зверху. Цей самий наказ надійшов прикордонникам безпосередньо перед заходом судна. *(«Газета по-киевски»)*

■ *Червень, 2*

Прес-служба Генпрокуратури: «Американські військові не порушили українського законодавства про допуск іноземних військ. Судно «Advantage», на якому було доставлено техніку і зброю для навчань, не є військовим». «Солдати США перетнули кордон України без зброї і не можуть вважатися військовими формуваннями іншої держави». *(РІА «Новини»)*

СБУ оголосила російського депутата Затуліна персоною нон грата.

Запити Держдуми уряду Росії стосовно Криму відкликано. *(«Експерт-центр»)*

■ *Червень, 4*

Президент України Віктор Ющенко підписав 3 червня Указ номер 477/2006, згідно з яким набрало чинності рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 червня 2006 року «Про підготовку до проведення багатонаціональних військових навчань «Сі бриз-2006» і «Тугий вузол-2006», повідомляє Офіційне інтернет-представництво глави держави. Президент України Віктор Ющенко направив до Верховної Ради для позачергового розгляду — як невідкладний — проект закону України «Про схвалення рішення про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України в 2006 році для участі в багатонаціональних військових навчаннях».

■ *Червень, 5*

Лідер Соціалістичної партії України Олександр Мороз: «До формування керівництва парламенту народні депутати не можуть розглядати поданий Президентом проект закону про допуск іноземних військ на територію України для участі в багатонаціональних військових навчаннях. Тут і постає запитання, як бути, оскільки ігнорується парламент, так само ігнорується норма Конституції, і Верховний головнокомандуючий, і міністр оборони повинні зробити відповідні висновки». *(РБК-Україна)*

■ *Червень, 7*

Посольство США підтверджує наявність зброї для проведення навчань на американському кораблі, що прибув до Феодосії. Про це йдеться в повідомленні посольства США в Україні. Зокрема, було доставлено стрілецьку зброю, легке озброєння, включаючи міномети, димові шашки, освітлювальні ракети, переносні ракетні комплекси, 50-мм кулемети, вибухові пристрої, що використовуються під час підготовки флотських аквалангістів, а також патрони для зброї. Таке озброєння використовують під час навчань сили країн-учасниць. Посольство США підкреслює, що жоден військовий корабель не заходитиме в порт Феодосії протягом навчань. *(«Українська правда»)*

СБУ оголосила російського депутата Жириновського персоною нон грата.

Коментар юридичного відділу редакції

Відповідно до п. 23 статті 85 Конституції України, до повноважень Верховної Ради України належить схвалення рішення про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України. Порядок такого схвалення визначається Законом України «Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України» від 22.02.2000 р. Відповідно до цього закону, пропозиція щодо допуску підрозділів збройних сил інших держав на територію України спершу вноситься до Ради національної безпеки і оборони України Міністерством закордонних справ разом з Міністерством оборони за погодженням у необхідних випадках з іншими органами. У разі прийняття пропозиції, РНБО вносить її на розгляд Президента України. На підставі цієї пропозиції Президент приймає рішення про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України, яке підлягає схваленню Верховною Радою і лише після нього набуває чинності. Рішення про допуск підрозділів збройних сил інших держав на територію України не потребує окремого узгодження з парламентом лише, якщо такий допуск передбачений ратифікованим Верховною Радою міжнародним договором, у якому має бути визначена мета, строк, місце перебування іноземного підрозділу, його структура, чисельність, типи та кількість озброєння тощо. Зазначимо одразу, що подібних договорів про проведення влітку 2006 року на території України військових навчань «Сі бриз-2006» та «Тугий вузол- 2006» немає. Пропозиції щодо допуску на територію України іноземних військових підрозділів можуть вноситися також на підставі узгоджених з відповідними державами і затверджених Президентом планів військового співробітництва, яким є, зокрема, Цільовий план Україна — НАТО на 2006 рік у рамках Плану дій Україна — НАТО, проте самі по собі ці плани не є підставою для допуску на територію України іноземних військових підрозділів.

Упродовж кількох попередніх років Верховна Рада щорічно затверджувала укази Президента про допуск на територію України підрозділів збройних сил інших держав, на підставі чого проводилися міжнародні військові навчання. Проте цього року такого Указу поки що затверджено не було.

При цьому слід звернути увагу на те, що затвердженню парламентом підлягає допуск на територію України не будь-яких військових формувань, а лише підрозділів збройних сил іноземних держав. Відповідно до Закону «Про порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України», підрозділ збройних сил іншої держави представляє собою військове формування іноземної держави, що має постійну чи тимчасову організацію, належить до сухопутних (наземних), морських, повітряних або спеціальних військ (сил) цієї держави, оснащене легкою зброєю чи важкою бойовою технікою, яка підпадає під дію Договору про звичайні збройні сили в Європі, перебуває під командуванням особи, відповідальної перед своєю державою і законами України за поведінку своїх підлеглих, які зобов'язані дотримуватися внутрішньої дисципліни, законів України, норм міжнародного права, та яке направляється в Україну з конкретною метою, визначеною міжнародним договором України. Таким чином, на прибуття в Україну окремої групи іноземних військових, яка не підпадає під визначення підрозділу збройних сил іноземної держави, згода Верховної Ради не потрібна.

Так само не потрібна згода Верховної Ради на ввезення на територію України військової техніки. Це питання, відповідно до Указу Президента «Про розмежування повноважень центральних органів виконавчої влади у сфері військово-технічного співробітництва з іноземними державами» від 20.03.2002 р., належить до компетенції Мінекономіки, МЗС, Міністерства оборони, Міністерства промислової політики, Національного космічного агентства, Державної митної служби та Державної служби експортного контролю.

Що варте найдовшої дороги

Сільська жінка зі столичною славою

Дорога така, що мимоволі згадуєш американські гірки. А ще — британський уряд, який ретельно шукає, куди було б найкраще вкласти соціальні інвестиції на Хмельниччині. Душа просто-таки волає: в дороги, в сільські дороги вкладайте свої фунти стерлінгів, дорогенькі панове британці! А тут ще, як назло, покажчиків на дорозі катма. Доводиться раз по раз зупинятися та розпитувати, як дістатися в Закупне.

— А хто вам потрібен?

Розповідаємо про намір написати про знамениту пекарку, прізвище якої нам мають повідомити в Чемеровецькій районній державній адміністрації.

— То ви їдете до Бобчихи! Та її не те що вся наша округа знає, із самої столиці замовники приїздять! — і таке нам говорили на шляху до Закупного не раз. Зустрічні розповідали про жінку з надзвичайною повагою та гордістю: он, мовляв, які в нашому краї є!

— Еге, то на цих дорогах слід не звичні покажчики ставити, а дуже конкретні: «До Бобчихи»!

Коли ми вже нарешті опинилися «на домах», як називають закуп'янці цю частину села за те, що тут зведено не прості хати, а двоповерхові багатоквартирні будинки, я помітила жінку у синьому нейлоновому фартушку-пелерині. Вона вийшла у двір із крайнього під'їзду. «Оце і є Бобчиха!» — промайнуло у мене в голові ні з того, ні з сього. Як потім з'ясувалося, інтуїція моя була просто на висоті. Може, причиною такого впізнавання стала, так би мовити, ота сама харизматичність майстрині. А що? Не одним же вождям носити на собі печать народного визнання та шани! Цілком нормально, коли людська любов адресована звичайному майстру і трудівниці.

Тісто теж ласку любить

Виходила заміж похресниця Льоні Бобко. Тож хрещена мати, за звичаєм, подалася замовляти коровай. Поїхала до Голенищева, до відомої коровайниці. Коли за кілька днів отримала замовлення з рук бабці-коровайниці, її взяла досада: «Оце така старенька може випікати, а я що, без рук? Чому я цього не роблю?» Треба сказати, що Леоніда Бобко, працюючи завскладом готової продукції, не раз «підробляла» на весіллях: кликали жінку пекти печиво та тістечка, гарні та смачні у неї виходили завжди «грибочки» та «горішки», «каштани» та «трубочки». Домашніх своїх також часто балувала випічкою. Уже не кажучи про паски, які її завжди вдавалися на славу. Надумала Леоніда Федорівна збудувати у дворі піч та спробувати перекваліфікуватися... із пенсіонерки в бізнесменку.

Вибрала новий хліб не з медом. Це ж треба прокинутися вдосвіта, о шостій розтопити масло, додати олію, мед, запарити частину борошна, розвести випробувані одеські дріжджі та поставити в тепле місце цю опару, щоб підійшла. Потім розпалити піч, та не простими дровами, а дубовими, грабовими, ясеновими, щоб жар тримали, якраз «кубинський» мішок дров іде, і палити треба п'ять годин. Тим часом у роботі одразу 15 кілограмів щонайкращого борошна, масло, яйця, олія... Жодних розпушувачів, відбілювачів, покращувачів! Місити тісто треба так, що аж «піт з кожної волосинки тече», зізнається пані Льоня. Далі піч треба вистуджувати, щоб посаджене в неї тісто не підгоріло, рівномірно пропеклося, доводиться буквально не відходити від печі — то відкривати заслонку, то прикривати форми з хлібами, що добре підійшли. І так — дві з половиною години. Коли ж чотиривідерну форму-каструлю виймає з печі, треба ще вміти витягти з неї виріб, вистудити його й тільки потім прикрашати. Якщо це коровай —одних лише трояндочок із прісного тіста знадобиться близько 120. Поки іменний триярусний обрядовий хліб, для якого роблять спеціальні ноші, прийде у світ в усій своїй красі, напрацюється ціла сім'я.

— Та це не робота, а каторга, — мало не вирвалося в мене.

А пані Льоня й думати не хоче, що виконує неймовірно тяжку, навіть нелюдську роботу. Каже: — Я це тісто люблю, я так хочу, щоб воно вдалося! Навіть, коли ви дома для себе паску печете, тісто треба леліяти, тоді й паска вдасться.

— А не могла б полегшити вам вимішування машина?

— Ні-ні. Машини я не хочу, бо я тісто чую руками, а машина — ні.

Як коровай із церкви крали

Язик не повертається назвати Леоніду Бобко пенсіонеркою. А ще майже кожен її виріб залишає по собі стільки історій — хоч книжку пиши. Одружувався племінник пані Леоніди аж в Одесі. З короваєм приїхали всією родиною на вокзал. Поїзд ось-ось рушить, треба у вагон сідати, а юрба оточила Бобків: «Скажіть, це їстівне? Благаю, дайте рецепта! Де вас можна знайти?» Коли опинилися у вагоні, розсілися і вже надійно влаштували триповерхове рукотворне диво з тіста, їм раптом заявили: «Шановні, ці місця — наші!» Виявилося, не в той вагон сіли, а провідниця теж загавронилася, задивилася на закупнянську красу.

Той коровай в Одесі спочатку занесли до церкви. Треба вже на весілля, в ресторан, а священик каже: «Хліб із церкви виносити не можна!» І тут хтось додумався збігати до магазину, придбати найкращий та найбільший буханець, а коровай довелося просто таки викрасти...

Фото автора.

Пророчиця чужі долі латає

Пані Льоня рецепта, якого сама винайшла та удосконалила, не приховує. Але ще такого не було, щоб хтось за цим рецептом спік краще за неї. Секрет ще ось у чому — жінка не починає роботу, не проказавши «Отче наш». Просить домашніх: «Тільки не зіпсуйте мені настрій!» Тож чоловік тихенько перебирає на себе клопіт про все господарство — кури, гуси, качки, город, дрова для печі і навіть обід. Льоня біля тіста завжди співає. Бо якщо замовили коровай — в її руках не простий хліб, а чиясь доля. Недарма кажуть: який вдасться, так і життя у молодих складеться. Один раз коровай тріснув, а пекарка не хотіла засмучувати матір молодої, тож побігла по сусідах збирати яйця, масло, борошно. А він візьми і вдруге посередині тріснув! І тільки третя спроба вдалася. Отак «полатала» долю молодих коровайниця.

— Якщо не вдається, навіть захворію і відлежу, — каже майстриня.

Такі невдачі стороннє око під прикрасами не помічає, але пекарка добре знає, коли що не так у її виробі. Було ж якось, мати однієї нареченої через кілька років сказала: «Бачиш, Федорівно, недарма ти нарікала, що важко пеклося, діти мої вже разом не живуть...»

Чути таке неприємно, але все ж у роботі коровайниці більше радощів. Вона пильнує, щоб замовляла весільний хліб людина, яка гарно в парі живе, а не розлучена, не вдова чи вдівець. Коли таких у молодят немає, мусять найняти замовника. З ним і веде пані Льоня переговори, дає суворі інструкції, які продукти та дрова везти. Хочеться їй, щоб її праця, яку з такою любов'ю і душею робить, не була змарнована якимось необережним кроком чи невільним незнанням.

Уперед, українці, до сімейного бізнесу!

У «репертуарі» знаменитої Бобчихи — ще й ювілейні короваї, «заздоровний» хліб.

— Пекла народним депутатам від Хмельниччини Адаму Чікалу, Віталію Олуйку, замовляли мені коровай для міністра закордонних справ Тарасюка. Буває, що маю по три замовлення на тиждень. Тоді кличу на підмогу доньку. Вона фахівець троянди крутити. А онук Назар — вінки розплітати. Ті, що зі стрічками на голову дівчата вдягають. З них квіти також на прикраси йдуть. Щоправда, онук за працю виставляє рахунок. Якось зависоку платню забагав... Але мені за його старання не шкода нічого. У пані Льоні наперед аж до липня уже списано журнал замовлень.

— Якщо чесно, думаємо: чи не створити нам сімейне підприємство весільного бізнесу? Донька моя чудово співає у складі ансамблю, який на весіллях грає. Тільки треба купити власний інструмент.

Ця інвестиція Бобкам по кишені, і згодом, сподіваємося, так і станеться. І я вже також про це починаю мріяти, згадавши, як під час мого журналістського стажування в Сполучених Штатах Америки українці-діаспоряни їздили за буханцем для нашої вечері за двісті миль чи то до німців, чи то до французів (тільки вони уміють випікати справжній хліб) — так хотіли догодити прибулим з України гостям. Щодо бізнесу — вона як у воду дивиться. У тих само Штатах, в «українських» Клівленді та Пармі тільки й зустрічаєш вивіски з українськими прізвищами. Американці кажуть, що в українців найкращі і випічка, і меблі, і ресторани. А до пані Льоні, по гладеньких дорогах, у які можуть сміливо вкласти інвестицію навіть ті само британці, могли б поїхати замовники з їхнього Туманного Альбіону. У них такого дива точно немає, а воно варте навіть довгої дороги. Чесно зізнаюся: тане в роті коровай пані Льоні! Тому й вірю, що дуже скоро покажчики вестимуть «В Україну, до Бобчихи».

Віра ШПИЛЬОВА.

На знімку: коровайниця залучила до бізнесу онука Назара.

Андрій САДОВИЙ: «Усе, що стосується міста, має бути в компетенції місцевої влади»

■ САМОВРЯДУВАННЯ

Найперші кроки новообраного міського голови Львова спрямовані на збереження власності громади й історичних надбань міста.

Із досьє «Голосу України»

Андрій САДОВИЙ народився 19 серпня 1968 року у Львові. Закінчив Львівський технікум радіоелектроніки, університет «Львівська політехніка», де здобув спеціальності інженера електронної техніки та економіста. 1999-го закінчив Академію державного управління при Президентові України, отримав кваліфікацію магістра державного управління. Трудову діяльність розпочав у 1989 році на ВО «Львівприлад». З 1992 по 1995 рік — заступник директора Львівського відділення Фонду соціальної адаптації молоді при Кабінеті Міністрів України. 1997—2005 роки — голова ради, голова правління ВАТ «Південьзахіделектромережбуд», 1997—2001 роки — голова правління Фонду розвитку Львівщини, 2002—2003 роки —директор Інституту розвитку міста, з 2005-го — лідер громадського об'єднання «Самопоміч». Упродовж 1998—2002 років — депутат та голова комісії з економічної політики Львівської міської ради. 26 березня 2006 року обраний на посаду міського голови Львова. Одружений, має трьох дітей.

— Андрію Івановичу, донедавна ви очолювали Інститут розвитку міста, котрий приділяв чимало уваги питанню самоврядності місцевих громад. Сьогодні ви є головою львівської громади, тож уже з практичного погляду оцінюєте необхідність внесення змін до законодавства, яке стосується місцевого самоврядування та розмежування повноважень між представницькою та виконавчою гілками влади.

— Безумовно, зміни до законодавства вносити потрібно, хоча я не сказав би, що воно таке вже й погане. Проблеми — з чітким виконанням законів. Візьмемо, для прикладу, проблему зростання цін на енергоносії. Сьогодні уряд заявляє про швидке збільшення ціни на газ, але, схоже, зовсім не замислюється над тим, як у цій ситуації виживатимуть міста. Не замислюється тому, що сподівається перекласти це на місцеві органи влади, котрі й встановлюють тарифи на комунальні послуги для населення. Але як міський голова пояснить мешканцям, чому вони повинні сплачувати за тепло чи газ у декілька разів більше? Може, внаслідок цього поліпшується якість послуг? Ні. Бо ми маємо ті самі будинки, які будувалися у Львові з 50-х до 90-х років із розрахунку на дешевий газ. Та й ніхто в державі не ставив питання про енергозберігаючі технології, про утеплення будинків. Тому, на мою думку, держава має повернутися лицем до міст та, спрямувавши на забезпечення їх життєдіяльності вітчизняний природний газ, стимулювати розвиток енергозберігаючих технологій. Чи погляньмо на інший простий приклад — податки. З того валу, що збирається в нашому місті, 80 відсотків іде до центрального бюджету і лише 20 відсотків залишається. А у Львові розміщується 55 відсотків пам'яток архітектури України! А що місто отримує для їх збереження? Нічого!

— Але ж на підготовку Львова до 750-літнього ювілею якісь кошти виділено?

— Саме «якісь». Ось нещодавно відбулося засідання урядового оргкомітету на чолі з віце-прем'єр-міністром В'ячеславом Кириленком, під час якого йшлося про освоєння коштів. Нам було виділено 100 мільйонів гривень та ще, можливо, вдасться отримати 14 мільйонів. І це до 750-ліття міста Львова! Для прикладу: Харків, коли там святкували 350 років, отримав 350 мільйонів! Але ж нам лише на реконструкцію Національного театру імені Марії Заньковецької потрібно майже 230 мільйонів гривень! Чи візьмемо минулий рік, коли було виділено 50 мільйонів гривень. Реально вони надійшли до Львова лише у вересні, коли почалися дощі.

— Невже й за теперішньої влади маємо «специфічне» ставлення до Львова, про що чимало говорили за попереднього режиму?

— Ставлення до міста справді було специфічне. Львів у політичному плані завжди був достатньо активним, що не завжди подобається можновладцям. Але ж пам'ятки архітектури належать не лише Львову. Мало того, це надбання не тільки держави, а й усього світу, бо весь центр міста — у списку культурної спадщини ЮНЕСКО. Тож гості, які приїжджають до нас, дуже часто цікавляться, скільки ми на утримання цієї спадщини отримуємо коштів. Та нам залишається лише розводити руками. Коли б у Львові, як, наприклад, у Києві, 50 відсотків зібраних коштів залишалися в розпорядженні міської громади, це дало б нам змогу врятувати пам'ятки культури. Вважаю, що в суспільстві має відбутися серйозний диспут стосовно розподілу коштів між державним та місцевими бюджетами. Крім того, потрібно невідкладно розробити та ухвалити закон про збереження історичної спадщини, котрий передбачав би державне фінансування національних пам'яток архітектури.

— Чи достатньо у вас як міського голови та в міської ради важелів для належного виконання своїх обов'язків перед міською громадою?

— На мій погляд, тут ще є над чим працювати. Для прикладу: якщо сьогодні міський голова не має жодного впливу на призначення начальників в органах міліції, то хіба може він належним чином відповідати за правопорядок? Також міський голова не має жодного впливу на призначення керівників податкової адміністрації. Сьогодні нас із цих питань навіть не інформують, а раніше хоча б формально процедура цих призначень передбачала так зване «погодження». Тож коли начальника податкової адміністрації призначає держава, то він передусім дбає про державний бюджет, а місцеві податки і збори залишаються десь на узбіччі. Але ж вони — левова частка бюджету міста Лева та інших міст і містечок! Та якщо в податковій адміністрації місцевими податками і зборами опікуються лише три чи чотири особи, то про що можна вести мову? І ми не вимагаємо чогось надзвичайного — лише пропонуємо керуватися логікою і здоровим глуздом. Ще однією дуже актуальною для міста проблемою є стосунки з військовим відомством. Свого часу військові отримали в місті дуже багато землі і майна, але сьогодні, коли триває реформування Збройних сил і вивільняється чимало будівель, трапляються спроби продати їх, причому йдеться навіть про пам'ятки архітектури. Це, наприклад, стосується прекрасного палацу по вулиці Саксаганського, де розміщувався штаб повітряної армії; приміщення драматичного театру, яке у 2003 році було передано на баланс Західного оперативного командування за умови збереження функціонального призначення. Після того, як втрутився Президент, з'явилася надія, що театр буде передано на баланс Міністерства культури. Так само чимало землі мають у своєму розпорядженні прикордонники, але як вони діють? Зокрема, за адресами Довбуша, 15, чи Замкова, 31, є чудова паркова зона. Раніше прикордонники мали там якусь антену та незначні споруди. Але після демонтажу антени військові якимось чином отримують свідоцтво про право власності на цей об'єкт і продають його в Києві з аукціону. А далі з Києва приїжджає новий власник і заявляє свої претензії... на гектари землі. Тож нам без кардинального впливу держави в таких ситуаціях дуже важко навести порядок, бо можливості місцевого самоврядування обмежені. Ми безліч разів звертали увагу керівництва Державної прикордонної служби на неприпустимість таких дій, пояснювали, що так робити не можна, й у відповідь чули: «Так, так, так, добре». А прикордонники тим часом тишком-нишком провели аукціон, продали не свою власність і поставили міську громаду перед фактом.

— Сьогодні робляться якісь кроки для повернення цих об'єктів у власність міста?

— Міська рада офіційно звертається із листами до Прем'єр-міністра, до Президента, але ж ви знаєте, як працює державна машина, тим паче сьогодні, коли відбувається перегрупування влади. Усім просто не до цього. Або ще одна проблема. У Львові є 136 будинків, які військові планують передати місту. Але ці будинки фактично доведено до руїни, тож виникає запитання: на які гроші проводити реконструкцію? На кожен із них потрібно витратити щонайменше по мільйону гривень. Виходить, що військові ці будинки експлуатували, їх мешканці сплачували квартплату, ті кошти невідомо куди спрямовувалися, а тепер крайнім має бути місто? І таких проблем — безліч, і всі вони лягають на плечі міського голови. А підтримка? Що, кожного дня стояти під секретаріатом Президента чи Кабміном і бити поклони? Ми ж чужого не просимо, а вимагаємо, щоб не забирали те, що належить громаді міста Львова.

— Тобто, хоч законодавство в Україні не таке вже й погане, необхідність у чіткішому розмежуванні прав та обов'язків різних органів влади таки є?

— Я сказав би так: усе, що стосується міста, має бути в компетенції міської влади. Тобто будь-які призначення посадових осіб — чи йдеться про санепідемстанцію, чи податкову, чи міліцію — мають відбуватися за погодженням з міським головою. Приміром, нині в місті просто критична ситуація з гральними автоматами. Я досі не можу зрозуміти, чим керувалася держава, коли дозволила цей вид діяльності в Україні. Для прикладу: у Кракові або в Чикаго немає жодного грального автомата. Натомість українські міста цілковито заполонив цей бізнес. Невже законодавцям невідомо, що навіть залежність від наркотиків ще якось можна полікувати, а залежність від гри — ніколи. Наслідок — зруйновані сім'ї, шалено криміналізується ситуація, а власники грального бізнесу заявляють: «Ми маємо ліцензію».

— Нещодавно й у столиці України почали перейматися цією проблемою, але все залишилося, як було. Можливо, тому, що гральний бізнес надзвичайно криміналізований, має значні фінансові можливості та лобістів на найвищому державному рівні?

— Звичайно, в окремо взятому місті щось важко зробити. Можна поліпшувати ситуацію, але без усвідомлення цієї проблеми на державному рівні вона залишиться. Та невже наші можновладці вважають, що коли відправлять своїх дітей вчитися за кордон, то їхні родини омине це горе? Не омине. Відомо, що бізнесу, який дає 300 відсотків річного прибутку, байдужі будь-які трагедії. Тому держава має заборонити його вольовим рішення, бо гроші, які сплачуються за патенти, — це мізер, який навіть на соту відсотка не покриває збитків від руйнування душ, яке відбувається нині.

— Можливо, міським головам різних міст України варто об'єднати зусилля для розв'язання спільних для всіх проблем?

— Ми сьогодні чудово співпрацюємо. Я маю цілковите порозуміння із міськими головами Дніпропетровська, Харкова, Одеси, Донецька, бо всі міста мають схожі проблеми. Тож те, що я вам кажу, може сказати кожний міський голова. Раніше ця співпраця зводилася до того, що міські голови збиралися разом щоб «поплакатися» та підписати чергового листа до Президента чи Верховної Ради. Сьогодні міста доведено до критичної межі, тож на часі діяти по-іншому, рішуче. За нами — громади, які нас обрали.

— Повернімося ще раз до реконструкції центральної частини Львова, оскільки останнім часом на адресу міської влади лунало чимало звинувачень з приводу «бетонування історії» на площі Ринок.

— Цій проблемі було присвячено найпершу нараду, яку я провів на посаді міського голови. Запросивши на неї провідних архітекторів міста, представників наукових інститутів, громадськість, ми спільними зусиллями дійшли порозуміння. Бо те, як це робилося раніше, справді породжує чимало запитань. Тож сьогодні всі роботи в місті ведуться згідно з чинним законодавством. До Львова прибула група австрійських архітекторів, котрі розробляли план Відня, і в них також не було жодних зауважень. Тепер про історію та археологію. Справді, на площі Ринок, де тривають ремонтні роботи, є багато історичних пластів, є багато цікавого, але майже все це було досліджено ще 100—150 років тому. Водночас ми маємо іншу проблему: оскільки в багатьох будинках взагалі відсутня каналізація, вода підмиває будинки, котрі мають велику цінність. Тож ми фактично рятуємо площу Ринок.

— Тим часом для комплексної реконструкції міста потрібні мільярдні кошти. Зрозуміло, що на державу тут мала надія. Можливо, варто створити Фонд розвитку міста?

— Цю ідею дуже схвально сприйняли Президенти України і Польщі, тож є надія, що саме вони виступлять засновниками такого фонду. Також ми плануємо долучити до нього президентів інших країн, культура яких представлена у місті Львові. Це і австрійці, і литовці, і вірмени, і євреї. Бо місто Львів справді належить до об'єктів світової культурної спадщини. Ми не вимагаємо від держави чогось екстраординарного. Та коли 55 відсотків державних пам'яток архітектури розташовані у Львові, то, за логікою, на їх реконструкцію та утримання мало б виділятися 55 відсотків коштів, котрі передбачені за цим бюджетним рядком. Усе дуже просто. Крім того, ми дуже сподіваємося, що Україна разом із Польщею здобудуть право на проведення чемпіонату Європи з футболу 2012 року. Адже внесення Львова до переліку міст, які прийматимуть чемпіонат, відкриває широкі можливості для розвитку транспорту, готельного бізнесу, інфраструктури. Ми робимо все можливе, щоб бути містом-учасником, а 7 грудня нинішнього року, коли буде ухвалено остаточне рішення, ми триматимемо кулаки за Україну й Польщу. Я вірю, що доля нам усміхнеться.

— Ми бажаємо Львову й львів'янам якомога більше усмішок долі...

Розмову вели
Сергій ЛАВРЕНЮК,
Оксана ТЕЛЕНЧІ.
Фото Олени ШУЛЬЖЕНКО.

Комсомолу — ура!

Або розповідь про те, як мало не помер від сміху технік райвузла зв'язку

■ ЖУРНАЛІСТСЬКІ БУВАЛЬЩИНИ

1973 року я працював секретарем комітету комсомолу (з правами райкому) Сокальського заводу хімволокна, на Львівщині. «Хімія» щойно стала до ладу, а тому більшість працівників були молоді.

На той час у мене за плечима — два курси заочного відділення факультету журналістики Львівського університету, досвід редагування додатку «Сокальська районна газета «Вперед» на будівництві ЗХВ». Я мав другу обласну журналістську премію за кращі нариси про робітничий клас і вже вважав себе майже асом журналістики. Тож коли секретар Сокальського райкому КПУ Зінаїда Бєлякова запропонувала мені підмінити кореспондента районного радіо, потішивши перед цим компліментами про мої «виняткові журналістські успіхи», я майже одразу погодився.

Єдине, в чому вагалася Зінаїда Яківна, так це в моїх знаннях сільського господарства. Мовляв, Колю, ти хлопець міський і ці проблеми мало знаєш, а район наш в основному аграрний. Отож я одразу взявся саме за аграрну інформацію. У сільгосппуправлінні дістав дані про надої молока, поцікавився вивезенням гною на поля, переписав кілька заміток з райгазети «Вперед» про роботу свинарок, телятниць. До всього цього додав десяток повідомлень зі свого рідного заводу, культурну і спортивну хроніку, навіть щойно переданий прогноз Львівського гідрометеоцентру.

Коли все це було вже написане і разів п'ять перечитане, пішов до першого секретаря райкому Люсі Плоцідим, з якою вчився в школі й жив у дитинстві на одній вулиці. Її партійне керівництво доручило бути моїм диктором. Освоївши разом щойно врučений мені новий студійний магнітофон «Темп», почали начитувати передачу. Люся — своїм дзвінким піонервожатівським голосом, я — чужим, як у відомого тоді диктора Юрія Левітана. Коли вже передача була на плівці, запросили прослухати її завввідділом пропаганди й агітації райкому партії Романа Федюка. Той залишився задоволеним. Десь близько десятої вечора з легкою душею я заніс бобіну з передачею на радіовузол і передав її черговому техніку.

— Усе гаразд? — спитав той.

— Авжеж, сам Федюк слухав.

Тієї ночі спав неспокійно. Уявляв, як вранці, прослухавши мою передачу, райкомівці говоритимуть: «Бачите, який розумний хлопець цей Микола. Як зробив доручену справу, яку цікаву передачу підготував!»

Удосвіта я поїхав на завод. Швиденько обійшов цехи і усівся в комітеті комсомолу чекати схвальних дзвінків з райкому. Телефон задзвенів майже відразу. Але телефонували не з сокальського «білого дому», а технік з районного радіовузла.

— Але цікаву передачу ти, Миколо, зробив. Я мало не вмер зі сміху.

— А то чому ж смішна?!

Мій співрозмовник, щось пригадав і зареготав. Мої подальші розпитування робили його сміх гомеричним. Він просто задихався, коли хотів щось пояснити. «Чому він сміється?» — подумав я. Та відповіді не почув, бо відчинилися двері кабінету і заглянула схвильована секретарка директора Света.

— Колю, там з райкому Бєлякова дзвонить. Зла, аж кипить.

Слухавка дійсно готова була розірватися від істеричного жіночого крику.

— Кто дал вам право делать такие глупости?!

— Які, Зінаїдо Яківно?

— Он не знает! Да за такое надо...

Попросивши в директора «Волгу», швиденько їду на радіовузол. Там мене зустрічають як героя. Заряджають у магнітофон бобіну і з загадковими посмішками запускають передачу.

— Говорить Сокаль, — пізнаю дзвінкий Люсін голос.

— Доброго ранку, шановні радіослухачі, — це вже мій голос під Левітана. Але тут раптом ще чийсь урочистий голос вигукує: «Хай живе Комуністична партія Радянського Союзу — випробуваний авангард робітничого класу, всього радянського народу! Ура!»

— У районі триває місячник вивезення органічних добрив на поля. 15 тисяч тонн гною доставили на поля механізатори колгоспу.., — поставленим голосом оголошує Люся. А чийсь невідомий, перебивши її, кричить з динаміка: «Хай живе ленінський комсомол — активний будівник комуністичного суспільства. Комсомолу — ура!»

— Вагомих здобутків досягли свинарки колгоспу «Україна». Тут від кожної супоросної свиноматки одержали по 19 поросят...

І знову мене перебиває крик якогось партійного фаната: «Хай живуть радянські жінки — активні будівники комунізму! Ура!»

— Пудові надої молока сьогодні одержують на фермі імені Лопатіна... А невідомий голос продовжує: «Хай міцніє єдність і згуртованість комуністів усього світу... Ура!»

Увесь цей вінегрет трьох серйозних голосів виглядав аж надто кумедно. Разом з усіма сміюся і я. Раптом у кімнаті стало тихо. Лише я з Люсею і невідомий «крикун» продовжуємо по радіо свою безглузду розмову в три голоси. Я озирнувся. У дверях апаратної стояла біла від люті Бєлякова.

— Поехали в райком. Посмотрим, как ты там посмеешься.

Там я справді не сміявся. Та й не було з чого. Бо поставлена на райкомівський магнітофон, на якому ми, до речі, і записували передачу, злощасна плівка говорила лише нашими з Люсею голосами. З'ясувалося, винний у всьому саме цей новий магнітофон. Він був дворіжковий. Тобто записував лише на половині плівки. А в апаратній, де відтворювали запис для передачі в ефір, магнітофон вже був однорідковий і звук знімався з усієї ширини плівки. Готуючи передачу на магнітофоні в райкомі, ми записали її лише на верхню частину плівки. А на нижній залишився запис заздоровниць на честь 56-ї річниці Жовтневої революції. Їх завбачливий райкомівець записав на плівку, щоб потім під час демонстрації вмикати магнітофон.

Кажуть, що партсекретарі Сокальщини потім самі слухали плівку на однодоріжковому магнітофоні, на якому було чути і нашу передачу, і гасла. Сміялися! А справу зам'яли. Щоправда, мені більше не давали вести передачі районного радіо. Згодом я став журналістом й через вісім років знову сів за мікрофон — як коментатор Волинського обласного радіо. Та одержаний в Сокалі урок, запам'ятав назавжди.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область

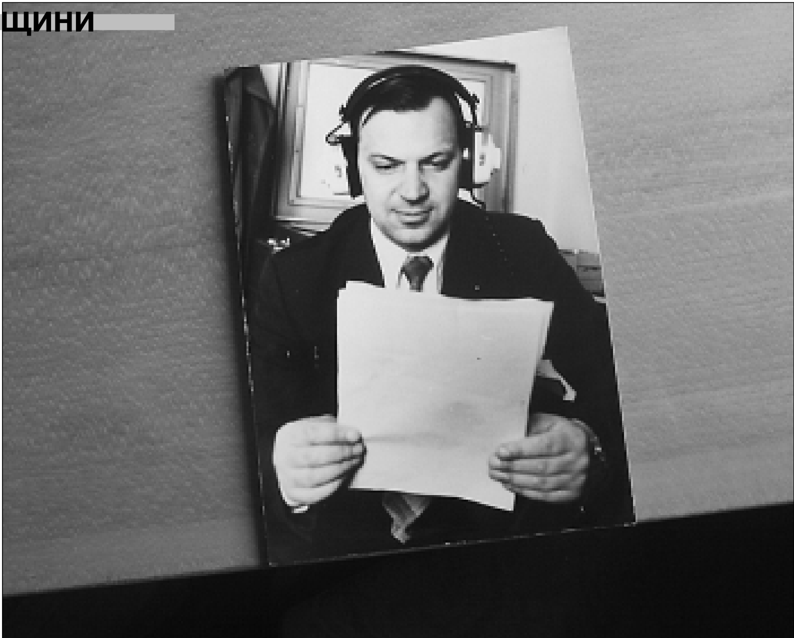

Фото Василя КУЗЬМІНА.

На знімку: автор бувальщини в період роботи на Волинському обласному радіо (1990 р.).

Вас тут не лежало...

На початку травня цього року Андрій, працівник кладовища селища Карла Маркса Червоногвардійського району Макіївки, повертаючись з роботи, зайшов до продуктового магазину, розташованого неподалік від кладовища. Продавщиця повідомила йому, що вчора одна покупниця розповіла їй неймовірну історію. Жінка ходила на могилу своїх родичів і, повертаючись додому, побачила, як в одній із огорож старенька бабуся розкопувала чиюсь могилу.

На тому місці був уже хтось похований, про що свідчили вінки і хрест із табличкою, що лежали поруч. Жінка кілька разів проходила повз «зайняту» бабусю, але та не звертала на неї щонайменшої уваги. Бабуся продовжувала жваво відкидати землю із неймовірною для її віку силою.

Андрій одразу зв'язався з директором кладовища, а наступного дня зробив обхід. Але зважаючи на те, що територія велика, лише через кілька днів знайшов труну, що стояла прямо на стежці між огорожами. Про те, що сталося, одразу повідомили в міліцію. Слідчо-оперативна група, яка приїхала на місце події, встановила особу похованого чоловіка і родичів померлого. Того самого дня було встановлено і жінку, котра розрила могилу. Нею виявилася 81-річна жителька.

Жінка розповіла, що 1959 року поховала свого чоловіка, після чого попередила всіх родичів: мовляв, місце на кладовищі біля могилки належить їй. Через певний час сестра чоловіка не раз зверталася до неї з проханням про те, щоб поховати своїх померлих родичів на тому місці. Одного разу бабуся дала згоду. На початку року в зовиці помер ще один родич. Знову організація похорону і наболіле питання про місце поховання. Тільки цього разу зовиця без дозволу поховала свого родича на місці, яке бабуся так довго зберігала для себе.

Якось прийшла пом'янути покійного чоловіка, і на своє велике здивування, жінка побачила, що на відведеному для неї місці свіжа могила, до того ж на табличці написано невідоме їй прізвище... Через кілька днів, серед білого дня, жінка похилого віку почала звільняти «своє» місце. Звідки у неї взялося стільки сил самостійно викопати могилу глибиною в два метри, вона і сама не може відповісти. Виривши могилу й обкопавши з усіх боків труну, вона протягнула під нею заздалегідь заготовлені мотузки. Залишилося витягти її. Про це жінка попросила невідомих чоловіків, які неподалік розпивали спиртні напої. Вони, попросивши за послугу 50 гривень, допомогли витягти труну і віднести її на відстань 10 метрів від огорожі. Після цього бабуся закидала могилу землею і зі спокійною душею пішла додому, впевнена, що «її» місце на кладовищі тепер вільне.

Як повідомив старший слідчий Червоногвардійського райвідділу міліції Денис Жирнов, такі дії, що зазіхають на честь, моральність і моральні принципи суспільства, кваліфіковано за статтею 297 Кримінального кодексу України «Наруга над могилою». Жінка визнала свою вину, однак анітрохи не шкодує про те, що сталося. Бабуся заявила, що відсидить і знову відкопає могилу, якщо когось знову поховають на вподобаному нею місці. Остаточне рішення винесе суд.

Інна РУСАНОВА,
прес-служба Макіївського міськуправління міліції.
Донецька область.

Фото автора.

■ НОВИНИ

Це холодильник? Ні, гаманець!

Хабар у розмірі 50 тисяч гривень задокументували співробітники управління з боротьби з організованою злочинністю Управління МВС у Донецькій області. Слідство у справі веде прокуратура області. У хабарництві підозрюються заступник директора із капітального будівництва та провідний інженер одного із металургійних підприємств.

Як розповів начальник обласного УБОЗ Сергій Степанов, до компетенції названих осіб входив розгляд пропозицій на виконання ремонтно-будівельних робіт для свого заводу і проведення своєчасних розрахунків за них. Від підприємств-підрядників підозрювані вимагали 10 відсотків від суми договору — так званий відкат. Співробітники УБОЗ виявили факт вимагання хабара в сумі 139 тисяч гривень у директора однієї із підрядних організацій за підписання акта виконаних робіт та перерахування оплати.

У момент передачі 50 тисяч гривень заступник директора заводу та інженер були затримані на гарячому. Оригінальним виявився спосіб «розплати»: зацікавлений представник проходив до приймальні заступника директора, клав суму до холодильника і йшов. Пізніше зловмисники діставали гроші і ділили між собою.

Ліна КУЩ.

Трагедія у міському парку

У Кривому Розі неповнолітня втопила свою дитину у водоймищі міського парку. В такий спосіб 17-річна жінка вирішила розірвати стосунки з чоловіком, з яким перебувала у цивільному шлюбі. Спочатку співробітникам Центрально-міського райвідділу міліції вона розповідала, що хтось викрав малюка з коляски біля аптеки, куди вона забігла «на хвилинку» купити ліки. Але після проведення оперативно-слідчих робіт правоохоронці засумнівалися у свідченні потерпілої. З'ясувалось, що вона й раніше намагалась позбавити дитини, встромивши їй голку в шию. Завдяки вчасному хірургічному втручанню тоді малюка врятували від смерті. Експертиза встановила, що жінка не є психічно хворою.

Сергій КРАВЧЕНКО.

Дитячий садок небезпечний для життя

У селі Миколай-Поле Донецької області з дитячого садка «Аист» до інфекційного відділення міської лікарні міста Дружківка госпіталізовано 16 дітей віком від двох до п'яти років. Попередній діагноз — гостра кишкова інфекція. Причиною захворювання лікарі наразі вважають вживання неякісних продуктів харчування. Стан перебігу захворювання — середньої тяжкості. В осередку захворювання працюють фахівці районної санітарно-епідеміологічної станції.

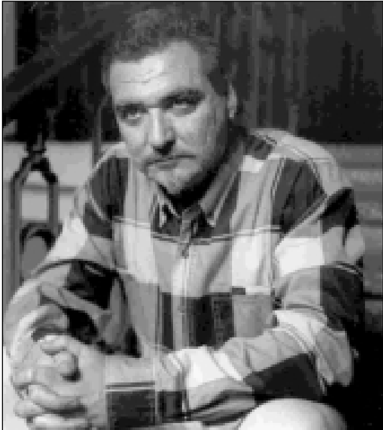

Завтра Київський жіночий вокально-хореографічний ансамбль «Україночка» дає звітний концерт у столиці

Сьогодні «Океан Ельзи» та Святослав ВАКАРЧУК виступатимуть на міжнародному рок-фестивалі «Максідром-2006»

■ ХРОНІКА

Французьке побачення Андрія Ліпатова

У Кіровоград з французького міста Верней на Аврі, поблизу Парижа, де проходив II фестиваль наївного мистецтва, надійшло приємне повідомлення. Наш художник Андрій Ліпатов, чотири полотна якого показані там, став лауреатом цього фестивалю.

Вдома любителям наївного мистецтва (або примітивізму) ім'я Андрія Ліпатова відоме з 1993 року, коли у художньому салоні міста відкрили першу персональну виставку молодого художника — єдиного представника цього жанру в Кіровограді.

Відвідав ту виставку і я. Йшов до салону без особливого ентузіазму. Бо з недовірою ставлюся до окремих жанрів мистецтва. Люблю імпресіоністів, пленерний живопис. Практично не пропускаю художніх виставок у місті, знайомий з багатьма місцевими художниками. А тут — наївне мистецтво, невідомий митець, кажуть, учорашній інженер без вищої художньої освіти.

І все-таки на виставку пішов. І не шкодую. Після огляду полотен Ліпатова по-іншому почав ставитися до наївного мистецтва. А головне — познайомився з чудовою, щирої душі людиною. Цікавий шлях Андрія від заводського інженера до майстра незвичайного живопису. Незвичайного, бо наївний живопис —особливий жанр.

Ним і захопився Андрій. А ще зустрів давно вже визнаних у творчому середовищі віртуозів пензля Володимира Волохова та Ігоря Смичека. Вони не примітивісти, але для Андрія стали «хрещеними батьками». Не знаю, чи багато втратила інженерна сім'я в особі Андрія Ліпатова, а мистецтво знайшло в ньому, не боюся патетики, найгіднішого майстра.

Відтоді постійно слідкую за творчістю самобутнього митця, майстерність якого зростає невпинно. Так само, як і працелюбність. Небагатьом художникам з провінції вдається за вісім літ організувати сім (!) персональних виставок. Після кіровоградців познайомилися з його творчістю одесити, і оцінили високо, а вони на живописі розуміються. Андрій знав, чим їх заінтригувати. Він назвав свою виставку «Провінційний наїв». Як хочете, так і розумійте. А піти подивитися кортить.

А вже через рік кіровоградського майстра приймала столиця. Киянам Андрій привіз персональну виставку «Цікавий живопис». Взявши короткий тайм-аут у пересувних виставках, Ліпатов вдруге виставляється перед земляками. 1999 року у двох залах Кіровоградського художньо-меморіального музею ім. Осмьоркіна протягом кількох тижнів діяла виставка «Народні картинки».

Твори майстра хочеться розглядати ще і ще. Тут побутові сцени побудовані на поєднанні абстракції, людського буття, історії та... гумору. Кого не звеселить, приміром, картина «Борщ»? І порада, що супроводить її: «Щоб цю картину зрозуміти, цей борщ потрібно ще зварити». Або оця — «Українська горілка» (поцілунок меду з перцем). Саме біля картини із сюжетами народного побуту збиралося найбільше відвідувачів.

А художник вже наступного року вийшов на міжнародну орбіту. Він привіз у Москву виставку «Польоти на варенику в минуле». А ще за кілька місяців москвичі були зачаровані новою персональною виставкою Андрія «Українські народні картинки».

А вслід за тим Андрій подумав, що час спробувати себе в далекому зарубіжжі. Сказано — зроблено. 2002 року Андрій Ліпатов пропонує кілька полотен міжнародному віртуальному Арт-конкурсу в Йокогамі. І відразу стає призером. Вдалий дебют!

І ось настав рік 2006-й. У лютому кіровоградський майстер одержує запрошення взяти участь у IV бієнале наївного мистецтва у французькому місті Андерсі, під Парижем. Оцінку роботам Ліпатова організатори дали несподівану. Першого квітня (день сміху, а все серйозно) в місті Верней на Аврі відкрився фестиваль наївного мистецтва. Андрію замовили чотири роботи.

Організатори просили надіслати полотна із сюжетами з українського фольклору. До Франції полетіли найколоритніші твори — «Борщ», «Українська горілка», «Ярмарок», «Народний хор». Вони полонили західних любителів наївного мистецтва. Про автора і його країну писали французькі газети. А кіровоградці мають пишатися своїм земляком особливо — адже Ліпатов був єдиним художником із країн пострадянського простору, запрошеним на фестиваль у Францію і удостоєним високого звання.

...Про плани Андрій розповідає коротко: «Маю запрошення до Москви, на II міжнародний «Фестнаїв-07». Часу обмаль. А планку опускати не збираюся».

Юрій МАТІВОС.

Фото Олександра ШУЛЕШКА.

Чи бути в Ялті пам'ятнику Кобзареві?

Виплеканій не одним поколінням тутешньої національно свідомої громадськості мрії прикрасити Ялту художньо вартісним пам'ятником Тарасу Шевченку не судилося збутися й понині.

Нашим читачам добре відомо, об які мури глухого нерозуміння й затятого спротиву з боку захисників великодержавного «інтернаціоналізму» розбивалися наміри й намагання звершити пам'ятник Шевченку в Ялті за радянських часів. Це було ще так недавно, та трапляється й у роки нашої нелегкої незалежності.

Природно, що відразу після її здобуття про бажання мати й у себе пам'ятник Шевченку заговорили ялтинці на повен голос.

Фото автора.

...Тут і нагода трапилася. Кримські представники Українського реєстрового козацтва дізналися, що автор виготовленого в Аргентині триметрового бронзового пам'ятника Шевченку готовий подарувати його місту за сприяння канадської української діаспори. Козаки зраділи так, що навіть не поцікавилися, який же вигляд має заокеанський дарунок і хто виконавець скульптури. Притьмом написали до Ялтинської міськради прохання про встановлення пам'ятника Кобзарю і пояснення: його вже завантажено на корабель курсом до Одеси. Оскільки задовго перед цим місцеве козацтво зверталося до ялтинської влади з клопотанням закласти пам'ятник Шевченку, на що міськрада відреагувала доброзичливо й оперативно, то вже невдовзі встановили закладний камінь у сквері Некрасова. Потім знайшли ліпше місце в центрі, у людному сквері, який рішенням сесії назвали іменем Шевченка. До прибуття пам'ятника-дарунка встигли виготовити й п'єдестал. Але коли вилучили з контейнера подарунок, то виявилося: висотою він справді три метри, але не суцільнобронзовий, як зазначалося у дарчих документах, а зварний, з частин, деякі фрагменти прикручено болтами; вагою не дві тонни, а лише 900 кілограмів. Так виникла складна ситуація, й вже кілька місяців «градоначальники» та митці міста ламають голови, як з неї гідно вийти.

Кожен, хто оглянув дар, відразу засумнівався у його художній цінності. Нарікання викликали пропорції й упізнаваність образу молодого Шевченка, скопійованого з його відомого автопортрета. Не схожим на себе вперше побачили пам'ятник Кобзареві головні архітектор і художник Ялти Володимир Приступа і Василь Желібор. Так їм і досі не вдалося дізнатися, хто ж насправді автор подарунка. А з мініатюрної роздруківки на принтері зображення гіпсової моделі фігури у кількох ракурсах, яка надійшла напередодні вручення подарунка, важко було скласти чітке уявлення про скульптуру. Хоча вже тоді фахівці зауважили: відчутно порушено класичні скульптурні пропорції. Проте за цим нечітким відбитком моделі ялтинські митці зробили прив'язку до місцевості, подали ескіз на розгляд сесії, провели значну роботу, що передувала встановленню пам'ятника.

Щоб «консиліум» фахівців був максимально об'єктивним, головний художник і скульптор міста підключили до справи Ялтинську спілку художників. Потім зібрали спеціальне засідання правління Кримської організації Національної спілки художників України у розширеному складі, на яке запросили провідних скульпторів півострова з Сімферополя, Севастополя, Ялти, Євпаторії — саме тих, котрі поставили чимало вдалих пам'ятників у Криму. Форум авторитетних митців після тривалого й небайдужого обговорення дійшов висновку: в даному вигляді пам'ятник не відповідає завданням монументальної скульптури, відсутня портретна схожість, задовгі руки і непропорційно мала голова, є зауваження до обробки матеріалу, відтворення тканини одягу, фігури, пластики.

На жаль, досі невідомий автор (чи група авторів) з Аргентини не відвідали й не оглянули місце встановлення пам'ятника, не відчули середовища, пейзажу, в якому належало встановити пам'ятник, не поспілкувалися з кримськими колегами. При тому, що вдалий пам'ятник Кобзареві є в Криму — в Сімферополі.

Митці озброїлись значною картотекою інформації про вітчизняні й закордонні пам'ятники, портрети і автопортрети Кобзаря, від наймолодших років до останніх. Якби невідомий майстер знав про значні набутки української монументальної Шевченкіани, то робив би свій пам'ятник інакше.

Ще одна больова точка аргентинського пам'ятника — відсутність прив'язки до місця встановлення. Тобто при триметровій фігурі потрібно зовсім інше рішення і підхід до стилізації образу, деталей і форм. Розглянувши надані фотоматеріали пам'ятника й саму скульптуру, провідні місцеві художники-скульптори Алієв, Будін, Гордєєв, Кольцов, Марчинський, Лисенко одностайно заявили: «Від встановлення цього пам'ятника варто утриматися з огляду на недостатнє вирішення художнього образу й портретної схожості з Тарасом Шевченком — національним символом України» та рекомендувати Ялтинській міськраді встановити у столиці кримських курортів гідний пам'ятник Кобзареві.

Попри це, поважаючи прагнення закордонних українців прислужитися кримським землякам, було ще чимало пропозицій щодо можливості встановлення пам'ятника з Аргентини. Учителі ялтинської української школи навіть провели власне дослідження, яке показало: Шевченка у пам'ятнику учні та їхні батьки впізнають таки не відразу.

— Як же виховувати дітей на такому приблизному образі, як це співвідноситься з уроками етики й естетики? — питали педагоги. А пам'ятник-дарунок не погодилися встановити на своїй території ще й тому, що школа має ім'я і музей Руданського. Та й художники-професіонали кажуть, бо цей пам'ятник працюватиме на глядача однозначно негативно. А цього допустити не можна.

Ми не маємо права зводити недосконалі пам'ятники нашим національним героям. Вони повинні бути виконані найліпше, бо мають виховувати патріотичний дух і культуру. Митці кажуть, що переробити пам'ятник-дарунок вже не можна, хоча авторські права на нього й не задекларовані. Бо переінакшувати витвір невідомого аргентинського митця (чи самоука?) доведеться кардинально. А переплавити дарунок на бронзу для досконалішого нового пам'ятника небажано, неетично й некоректно.

І представники української діаспори, яким повідомили, що в Ялті є проблеми з встановленням пам'ятника, теж вважають за потрібне організувати широке обговорення цього питання громадськістю. Цього разу варто роздрукувати в газетах великоформатні фото конкурсних проектів пам'ятника у фас і профіль, з прив'язкою до місцевості. Щоб тепер можна було уявити пам'ятник в Ялті до того, як привезли його через океан.

Варто відзначити, що за цей варіант і самі ялтинці. Тож новий склад ялтинської міськради збирається оголосити Всеукраїнський конкурс на новий пам'ятник Кобзареві у сквері імені Шевченка. Ще до його початку надходять перші вдалі заявки відомих митців на участь у майбутньому конкурсі. Митці, здатні гідно втілити образ Шевченка в ялтинських реаліях, — є. Кримський і український творчий потенціал достатній для створення досконалого пам'ятника Кобзареві. Потрібно встановити на узбережжі пам'ятник, яким би милувалися ялтинці, численні іноземні гості міста, різні делегації. Щоб він працював на імідж українського міста, де шанують своїх пророків.

...Помилки не можна допустити. Тим більше, що Ялті вже подарували пам'ятник Чехову, який перехожі набережної прозвали «до Чехонте чіпляється курортниця з цуценям» і викликав масу публікацій у ЗМІ з нищівною критикою витвору якогось московського ливарника.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Мікрофон у вишиванці

Всеукраїнський фестиваль патріотичної та бардівської пісні імені Романа Шухевича відбувся 25 травня в селі Гуків Чемеровецького району на Хмельниччині.

На крутому березі річки Збруч, яка не одне десятиліття була кордоном між Західною та Східною Україною, зібралися піснярі та виконавці із Слобожанщини, Поділля, Черкащини, Волині... Ураганний вітер і гроза, що розгулялися напередодні й залишили половину Чемеровецького району без електрики, повалили намети бардів, але не перешкодили розпочати фестиваль.

Ідея фестивалю зародилася тут у жовтні минулого року, коли представники трьох областей — Тернопільської, Хмельницької та Рівненської — встановили хрест-пам'ятник на узліссі, на місці спалення більшовиками легендарного командира УПА Романа Шухевича. Хрест у гуківському лісі вже став місцем паломництва. Хто проїздить тернопільською трасою — неодмінно гальмує між Гуковом та Скалою Подільською, замилувавшись вражаючим простором. Численні звернення, особливо від педагогів, спонукали центр туризму Кам'янець-Подільської районної державної адміністрації розробити місцевий туристський маршрут. Значення у нього далеко не місцеве...

Богдан Одуд, голова кредитної спілки «Народна каса» з Шепетівки, поділився ідеєю фестивалю із заступником голови Хмельницької ОДА Валерієм Малькіним, запропонував призи від спілки.

— Я не міг не прислухатися до Богдана, — каже Валерій Малькін. —Він і сам талановитий бард, до того ж людина дії, патріот, націоналіст у третьому поколінні.

Богдан уточнює:

— У четвертому. Прадід був у січовиках. Дід закінчив свій земний шлях у Хабаровському краю. Мати була зв'язковою УПА, батько теж упівець. Такій родині у радянської влади місце могло знайтися лише серед ведмедів. От і я народився у Воркуті, жив там до 1979 року. Там одружився, а дружина має коріння в Івано-Франківщині. Коли ми захотіли повернутися на батьківщину, нас ніде не прописували і всюди давали сім днів на виселення. Як бачите, це не зломило мене...

Богдан відкрив фестиваль своєю баладою. Оргкомітет зареєстрував всього 26 «виконавських одиниць», хоч заявки надійшли від 60. Не всі змогли приїхати. На перекладних, із «кравчучкою», добирався до Гукова Сергій Руднєв із Черкас, їхав, пересідаючи з дизеля на дизель, Олесь Кандиба з Харкова...

Змагання в Гукові проходило в двох номінаціях: патріотична пісня та співана поезія. Третю премію вибороли юні автори Ярослав Хом'юк із Волочиська — з яскравим публіцистичним репом, та Олесь Сокалюк зі Славути Хмельницької області.

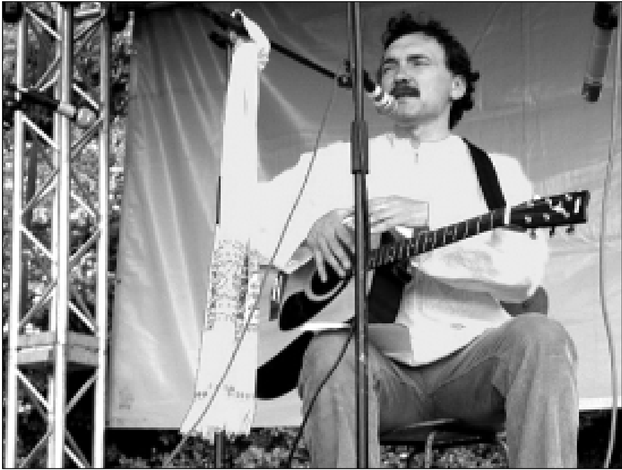

Фото автора.

Друге місце посіли Катерина Гапочка з Хмельницького та Сергій Руднєв із Черкас, він вразив слухачів баладою «У Холодному яру». Сергій — автор кількох збірок поезій, працює в дитсадку.

Диплом першого ступеня здобув дует «Собор» Світлани та Миколи Чайок із Кам'янця-Подільського. Пані Світлана керує осередком Української спілки кобзарів і привезла з собою ще й вихованців, які чудово вписалися в програму живим виконанням стрілецьких пісень під бандуру. Такий само диплом дістався й молодому вчителю музики з Віньковець Хмельницької області Івану Масловському.

Окрема розповідь про володаря гран-прі. Творче ім'я Олесь бард із Харкова Віктор Кандиба обрав не випадково: його родовід справді є гілкою роду Кандиб, до якого належить поет Олександр Олесь та його син Олег Ольжич. Належність до славного роду Віктор усвідомив, коли у нього народився другий син, Ярослав, і коли медсестра йому сказала: «Козака маєте!» Він... не зрозумів рідної мови, бо звик до російської.

Нині Олесь Кандиба має четверо синів та доньку. Усі діти — творчі натури, Тарас та Оленка — фіналісти «Червоної рути» 2001 року, Ярослав професійно танцює, лауреат «Золотої Терпсихори», яка днями зібрала в Києві учасників із 20 країн.

А до того є ще 450 дітей — то Олесеві пісні. Є вже один диск «Ріка життя». Кандиба виступає практично на всіх українських пісенних фестивалях і мріє випустити ще зо двадцять дисків. На фестиваль імені Шухевича Олесь привіз вишитий рушник, який мандрує за ним всюди по Україні, і пов'язав ним мікрофон, сказавши при цьому, що він хотів би отак пов'язати всю Україну, яку бачить єдиною й неподільною.

Віра ШПИЛЬОВА.

На фото: володар гран-прі Олесь Кандиба з Харкова.

■ ТОЧКА ЗОРУ

Не пізно внести корективи

«Гарний» подарунок до цьогорічного свята останнього дзвоника отримали понад 40 тисяч випускників загальноосвітніх шкіл. Нашвидкуруч попрощавшись зі школою, юнаки і дівчата змушені були сісти за парти як учасники експерименту всеукраїнського масштабу — незалежного тестування. У центрах тестування «щасливчиків» чекали чужі викладачі, система перепусток-запрошень, ідентифікація особи за паспортом, атмосфера заборон, засекречені конверти чужоземного виробництва, штрих-коди замість прізвищ та імен... Ідея незалежного тестування з'явилася в українському суспільстві кілька років тому в контексті тих модернізаційних процесів, які розпочалися в освітній системі. Його давно використовують у багатьох країнах світу і, як форма перевірки знань, безумовно, воно має право на життя. До того ж ми переконані, що без широкого запровадження незалежного тестування нашій освіті (і не лише загальній середній) буде складно зробити поступальні кроки в своєму розвитку. Шкода лише, що експеримент проводиться (вкотре!) без згоди платників податків, з кишень яких витягнуто майже 100 мільйонів гривень.

За кордоном тестування проводиться для того, щоб випускник міг реально оцінити свої знання і на основі цієї оцінки будувати своє життя після школи. У нас же тестуванню надали функцію головної зброї (!) у боротьбі з ганебним явищем — корупцією під час вступної кампанії. Закритість її від громадськості, абітурієнтів та їхніх батьків, непрозорість роботи приймальних комісій, обмеженість бюджетних місць на престижні спеціальності, всесилля ректорів вузів та жебрацькі заробітки працівників вищої школи створили злочинну атмосферу. Це було вигідно і нечистим на руку організаторам вступної кампанії, і багатьом батькам, які, наживши капітал, привчили своїх дітей до того, що за гроші можна купити все. Коротше кажучи, в державі була сформована злочинна система прийому студентів на престижні спеціальності. І ось її вирішили здолати запровадженням незалежного тестування, не руйнуючи її системоутворюючих засад. Кожен, хто більш-менш знайомий із теорією систем, може сказати, що такої перемоги не буде. Чому?

По-перше, корупція не може не виникнути там, де охороняється якесь «благо», наприклад, бюджетне місце. Доти, доки професор, доцент, викладач чи учитель отримуватимуть за свою працю копійки, його ніхто не примусить відмовитися від додаткового заробітку.

Тому широка присутність людського чинника у сьогоднішньому варіанті зовнішнього тестування, замість неупереджених комп'ютерних технологій, абсолютно не гарантує позбавлення від протекціонізму чи хабарництва, хоча б скільки контролерів і правоохоронців стояли за спиною. Не врятують ні засекречені та фантастично захищені від несанкціонованого доступу конверти, ні перепустки, ні інші ігри в таємницю, які, до речі, не так дешево й коштують.

Чи не краще було б ці гроші спрямувати на підвищення зарплати педагогів?

По-друге, запровадження незалежного тестування навряд чи створить однакові умови для вступу до вузів. Адже до нього зможуть краще підготуватися ті абітурієнти, кого батьки забезпечать репетиторами, комп'ютером, доступом до інформаційних мереж або, на крайній випадок, хоча б до літератури. Чи мають такі можливості їхні ровесники у тисячах сіл чи невеликих райцентрах, у школах яких кілька років на належному рівні не викладається низка предметів, а на всі класи — кілька допотопних ПК? Тож виникає наступне запитання: чи морально і справедливо пропонувати всім однакові тести? Хіба що для підкреслення другорядності сільських дітей. Чи має моральне право проводити таке тестування держава, яка не створила для всіх однакові умови реалізації конституційного права на отримання загальної середньої освіти? Отож, якщо оцінки. Державний центр незалежного тестування, хоч би в яких умовах і на яких нормативно-правових засадах він діяв, ніколи не позбудеться суб'єктивно-відомчого підходу до оцінювання знань. Реалізуючи проект у сьогоднішньому варіанті, ми лише замінюємо суб'єктивізм конкретного вузу суб'єктивізмом суто відомчого підходу.

По-четверте, запроваджуючи тестування у теперішньому вигляді, ми позбавляємо вузи однієї із важливих складових їхскажімо, всіх граматичних правил чи математичних законів не гарантує високий рівень культури мовлення чи математичного мислення. Врешті-решт, готуючись до тестування, можна зазубрити основні аксіоми, дати, правила тощо. Але знання їх не гарантує того, що абітурієнт уміє вчитися, самостійно використовувати знання на практиці. Цих умінь тести не виявлять. То як же бути вищим навчальним закладам, для яких саме ці здібності абітурієнта мають принципове значення в сьогоднішніх

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

А після свята їх вже чекають тести.

нас закликають брати приклад із західних держав, то передусім нам потрібно вчитися у них шанобливого ставлення до дітей, школи, учителів.

По-третє, за кордоном тестування випускників проводять не державні інституції, а переважно недержавні структури, які конкурують між собою за право отримати визнання своїх сертифікатів тим чи іншим університетом. І це є гарантією об'єктивної ньої автономії, яка передбачена Болонським процесом: права встановлювати власні критерії відбору бажаючих вступити в конкретний університет. Поза сумнівом, що цим буде завдано серйозний удар по якості підготовки майбутнього спеціаліста і, як наслідок, по престижності самого вузу.

По-п'яте, будь-які тести зазвичай дають можливість перевірити лише результат навчання. Але ж давно відомо, що знання, умовах?

Не виявлять тести і нахилів до таких специфічних видів професійної діяльності, як педагогіка, медицина, мистецтво... У цьому разі абітурієнту доведеться проходити через додаткові іспити.

Уже сьогодні, на жаль, стає очевидним, що тестування не ліквідовує причин, які зумовили появу злочинної системи організації вступної кампанії. Ця система дуже швидко адаптується до незалежного тестування і рано чи пізно воно стане її елементом.

Ліквідувати причини, що стали основою формування такої системи, можна, як нам здається, іншими методами. Назвемо лише два з них.

Перший. Вступна кампанія має бути максимально прозорою. Починаючи від присутності всіх бажаючих (батьків абітурієнтів, учителів, громадськості) на вступних іспитах (технічно це зробити в сьогоднішніх умовах дуже просто) і закінчуючи відкритим засіданням приймальної комісії. Адже можна навіть ксерокопії письмових робіт, написаних абітурієнтами, роздати їм до чи після перевірки, запровадивши справжню, а не оперетткову, систему апеляцій.

Варіант другий. Кількість абітурієнтів з кожним роком зменшується. Як свідчить статистика, торік середній конкурс до вузів України становив 3,29 особи на одне місце. Невже не можна було прийняти на перший, підготовчий, курс усіх бажаючих?! Нехай упродовж року за бюджетні кошти чи мінімальну плату в дистанційній, заочній, кореспондентській формі кожен, хто хоче стати студентом, оволодіє основними предметами, стане першокурсником. У такий спосіб можна буде відібрати тих, хто справді хоче і може бути студентом конкретного вузу, а для тих, хто помилився, буде добра нагода виправити помилку.

Втім, поки що ми запроваджуємо систему незалежного тестування, навчаючись на чужоземному досвіді. Що ж, навчатися ніколи не пізно. Але якби ми вчились так, як треба...

Ігор ЛІКАРЧУК, професор, доктор педагогічних наук, професор Центру освітнього менеджменту Міжнародного освітнього фонду імені Ярослава Мудрого.

■ НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

Ремарк і Остап Вишня врятували «терориста»

Місто Сєвєродонецьк активно обговорює тему тероризму. Ні, йдеться не про Бен-Ладена і не про шахідів. Ті далеко, та й Сєвєродонецьк — це вам не Америка. Тож і терористи тут свої. Правда, 73-річний Іван Павлович на цей статус явно не тягне за жодними параметрами, але факт залишається фактом: бомба вибухнула саме в його сумці. А було це так.

Опівдні Іван Павлович (ім’я змінено) підійшов до будинку міськвиконкому, де знаходиться пошта, щоб відправити вітальні листівки. Була перерва, і кілька людей чекали на її закінчення. Стояли, перемовлялися. Аж раптом — вибух. У вікнах пошти винесло шибки, двох чоловіків зачепило вибуховою хвилею, вони обійшлися подряпинами, а Іван Павлович отримав невеликі опіки і легкі осколкові поранення. Коли пенсіонер отямився, то з жахом переконався, що джерелом вибуху було його сумка. Ще одне потрясіння довелося пережити, коли фахівці правоохоронних органів дійшли попереднього висновку: спрацював детонатор малої потужності, який лежав між двома книгами. Отже, якби не книги, що пом’якшили вибух, пенсіонерові було б непереливки... Та звідкіля ж узявся детонатор у сумці? Помалу Іван Павлович почав пригадувати події дня.

Ранком, вийшовши з квартири, на площадці перед своїми дверима літній пенсіонер побачив незвичайний предмет, який нагадував термопару. Вирішивши, що цю штуку, мабуть, хтось загубив, він тицьнув її в сумку, гадаючи потім розібратися, і заквапився у справах. По дорозі зайшов до свого приятеля, показав йому знахідку і вдвох дідусі почали міркувати, що б то воно означало і звідкіля з’явилося. Але так ні до чого і не дійшли. Увагу привернули книги. Приятель саме розбирав свою бібліотеку, маючи намір здати частина книг у пункт вторинної сировини. Іван Павлович побачив серед книг томики Ремарка, Остапа Вишні, інших класиків літератури, зацікавився і попросив дозволу взяти їх собі як подарунок. Приятель не відмовив. Іван Павлович забрав книги і пішов на пошту відправити кореспонденцію. До поштової скриньки він її не доніс. Раптовий порив вітру вирвав конверт із рук. Намагаючись його вхопити, пенсіонер упустив сумку. Тоді і пролунав вибух.

Міліція довго цікавилася заняттями Івана Павловича у «години дозвілля», не приховуючи своїх підозр щодо «піротехнічних уподобань» потерпілого. Але жодних доказів такої версії не знайшла. У Івана Павловича були свої міркування. Він вважає, що детонатор йому підклали з помсти. Був один такий випадок.

Якось він викликав майстра з ремонту холодильника. Той узяв з нього 160 гривень і пішов собі, а холодильник так і не запрацював. Пенсіонерові довелося звертатися до різних інстанцій, захищаючи свої права споживача, і в результаті спливли махінації деяких досить впливових у Сєвєродонецьку людей. Один із них якось порадив Іванові Павловичу припинити свої розслідування, щоб уникнути неприємностей. Іван Павлович не виключає, що детонатор — їхніх рук справа. Правоохоронці свого слова ще не сказали.

Отак Іван Павлович став «терористом» мимоволі.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

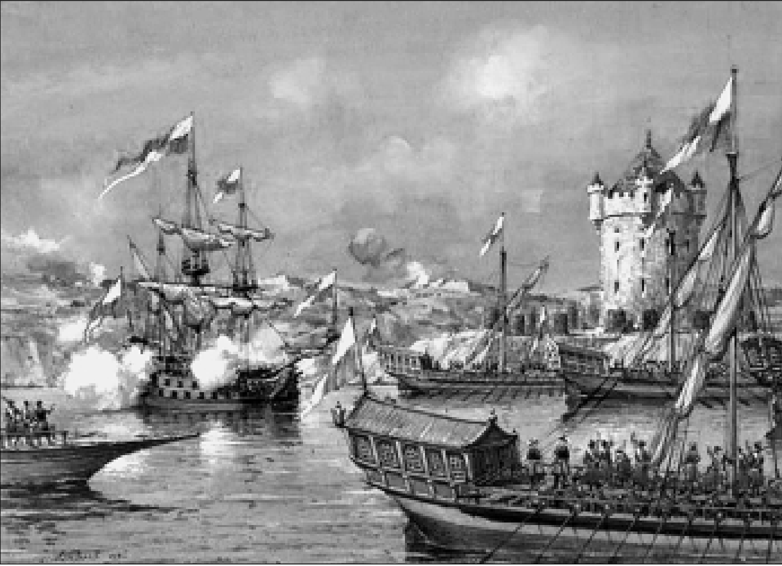
Як голодні козаки Азов у 1696 році взяли

Потішні військові ігри, забави юного Петра І у середині 1690-х років переросли у щорічні бойові видовищні акції, у яких по-справжньому гинули люди, проливалася ручаями кров. З 1695 року козацький потенціал Гетьманщини став постійним заручником експансіоністських планів амбіційного молодого царя. Досягнувши 22-річного віку, він бажав реальних перемог. Військо Гетьманщини почали нещадно експлуатувати — з другої половини 1690-х років воно було постійно у виснажливих походах як допоміжна або головна сила у взятті кримсько-татарських фортець, бойових діях.

У 1695 році відбувся перший похід царського війська на турецьку фортецю Азов. А до прикордонних кримських фортець пішло 100-тисячне російсько-українське військо. Обидва угруповання мали розпорошити сили противника і не дати їм змоги діяти об’єднаним фронтом. Цей задум загалом спрацював. Хоча не вдалося взяти Азова, козацька й російська армії здобули фортеці Казикермен, Мустрит-Кермен, Аслам-Кермен, Муберек-Кермен.

Початок 1696 року виявився тривожним для України. За втрату фортець татари вже у січні мстили мешканцям південних полків. Орда спалила Китай-городок, Царичанку, Кишенку, хутори, села поблизу Решетилівки, Білоцерківки, Багачки. Кримська, ногайська орди, калмики і черкеси сунули великим фронтом із-за Самари. А тридцятитисячна Білгородська орда, переправившись через Буг, ішла на Кременчук. Кримський хан, напавши своєю кіннотою на Гадяцький полк, що вийшов йому назустріч, як пише у літопису Григорій Грабянка, «з великими втратами для себе... таки потріпав козаків, однак все ж полку не здолав, оскільки козаки билися відважно і відчайдушно». Гадяцькі козаки полковника Михайла Бороховича відійшли до Говтви і, укріпивши її, відбили напад. Скоро на допомогу їм підійшли Миргородський та Полтавський полк і завдали поразки противнику. Ординці, дізнавшись про наближення козацьких полків та війська Б. Шереметьєва, вирішили спішно відходити. Та й встановилася тепла погода, дороги розвезло, що паралізувало їхні дії. 1 лютого ординці вже були за Дніпром та у кримських степах.

Козаки відпочивали недовго. Вже 10 березня 1696 року Батурин отримав указ Петра І «итить в поход воинский с войском как мочно и ранее». Цар дуже розраховував на козаків, які відзначилися при взятті Казикермена, і тому наказував через свого посланця Бухвостова кинути 15 тисяч кінноти та 5000 піхоти під Азов з п’ятимісячним запасом харчів. На Гетьманщині змогли зібрати для дальнього походу лише 15000 і піших, і кінних. 24 квітня це військо рушило в похід під командуванням наказного гетьмана, чернігівського полковника Якова Лизогуба.

Він був родом із переяславського містечка Гельмязова. Висунувся у старшинські поводирі на Правобережжі України. Уже під 1662 р. Я. Лизогуб згадувався як канівський полковник на службі у Сомка, потім у Брюховецького. У Лизогубівському літописі зазначено, що 1665 р. лівобережний гетьман «посылал Якова Лизогуба, асаулу енералного», запросити калмиків для допомоги у війні з поляками. Той успішно впорався із завданням, і «Яблуновского гетмана полского разбили и много ляхов живцем в полон с великою добычою к гетману припроважено» .

Після подій 1668 р. він опинився у таборі П. Дорошенка і знову очолив канівський полк. Часто виконував функції наказного гетьмана, Москва навіть думала поставити його гетьманом Правобережжя. Дорошенко у кінці 1673 р. усунув полковника з впливової посади і призначив його генеральним осавулом.

Перейшовши 1674 р. з багатьма старшинами на бік І. Самойловича, Я. Лизогуб, однак, не дочекався від гетьмана значної посади, хоч і претендував на неї. Він оселився у Конотопі, отримав землю й господарював. Чернігівське полковництво дісталося Я. Лизогубу після перевороту 1687 р., одним з активних учасників якого він був сам.

Військовий талант старого полковника став вирішальним при оволодінні неприступною турецькою фортецею Азов. Наказний гетьман Яків Лизогуб привів сюди 15000 кінних і піших козаків гадяцького, лубенського, прилуцького, двох охотницьких полків та з чернігівської округи. Московські чиновники, які постачали під Азов харчі, багато чого розікрали, «а которые мяса и рыб поставили, — як свідчить документ, — и те самыя худыя и гнилыя». В українських і російських полках почався голод. Голодні козаки, залучені до земляних робіт поблизу фортеці і втомлені такою війною, вирішили здобувати Азов по-своєму.

За повідомленням, яке зробив у Москву 20 липня 1696 р. перекладач Вульф, «в 17 числе июля, как черкаские казаки земляным своим валом к одной турской башноке, т. е. башне, подошли, и тогда они толь жестоко на нее нападение учинили, и несмотря на то, хотя турки их больше шти часов непрестанною стрельбою и каменным метанием отбить хотели и трудились, однакож крепко и неподвижно остоялись; последующия же ночи еще мужественнейше того 4 пушки у турок с башни они сволокли». При цьому українські козаки, хоч московське командування й не планувало наступу, здійснили успішну атаку. «Черкасы завладели частью углового бастиона, — писав учасник походу П. Гордон. — После полудня они попытались выволочь три небольшие пушки, которые они привязали веревками; при этом возникла шумная стычка между ними и турками, так что мы принуждены были, чтобы воспрепятствовать туркам обрушиться на них со всею силою, сделать вид, как будто мы хотим предпринять штурм или общую вылазку... Ночью мы отрядили гренадеров поддержать черкес».

В одному з листів з російського табору повідомлялися такі подробиці взяття Азова: «А черкасы с себе пеню (вину. — **Авт.**), что пошли на вас своевольно, без указу, не соглася с московскими войски, сваливают: не могли де мы дождаться от шатра указу, когда нам идти к приступу, а гуляем де слишком две недели даром, и многие де из них гладом тают (...) для того, не дождався указу, и пошли на приступ собою» .

Але Петро І у посланні до патріарха із захопленням писав про дії козаків: «Сего же настоящего июля месяца 17 числа, в п’яток, малороссийския нашия войска, по жребию своему в тех трудах пребывающие, при которех неотступно пребывал муж в добродетели и в военных трудах искусный гетман наказный Яков Лизогуб... предварили неприятельский роскат подкопать, и на него мужественно взойтить, и с неприятелем бившись довольно, и тем роскатом овладели, и дождався ночи, с того роската четыре пушки стащили; а в 18 числе, в субботу, о полудни, неприятели, азовские сидельцы, видя войск наших крепкое на град наступление и промысл радетельный, а свою конечную погибель замахали шапками и знамена приклонили и выслали для договора от себя двух человек знатных людей» .

З Азову додому поверталися 126 старшин, 13782 козаки, більше тисячі склали голови при штурмі фортеці. У пам’ять про загиблих, а також у честь померлого 9 серпня 1698 р. Я. Лизогуба, його онуки Семен та Яків Лизогуби звели у Чернігові Катерининську церкву. Похований Яків Лизогуб в усипальниці Успенського собору, яку він сам розпочав будувати, а завершив 14 вересня 1701 р. — його син Юхим. На кам’яному надгробку в усипальниці Якова Лизогуба написана епітафія:

«Зде Яков Лизогуб воин роский славный,
Полковник Черніговский храбрий, бодрий, давный,
Благоразумный сего града оградитель,
Азова и многих міст кріпкий побідител».

Тоді ж за прибутки, отримані від рангових та скуплених земель чернігівського полковника у Любецькій околиці, споруджено дзвіницю Єлецького монастиря. Крім того, коштом Я. Лизогуба 1690 р. збудовано собор Різдва Пресвятої Богородиці у Седневі. Полковник подарував храму два Євангелія. Ще одне Євангеліє він передав у Борзну, де внаслідок пожежі згоріла стара церква.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

На знімках: гравюра (1699—1700 рр.) А. Шхонебека «Облога Азова в 1696 р.». А. Тронь. Штурм фортеці Азов.

Господарським судом Волинської області (43010, м. Луцьк, пр. Волі, 54-А):

1. Ухвалою від 17.05.2006 року по справі №8/41-Б порушено провадження у справі про банкрутство колективного підприємства «ЖКК», код ЄДРПОУ 01275472 (43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 1).

Розпорядником майна призначений Темчишин Володимир Петрович, м. Луцьк, вул. Світла, буд. 5, кв. 3 (ліцензія Міністерства економіки та з питань Європейської інтеграції України від 25.11.2003 року серія АА №630072).

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

2. Постановою від 03.05.2006 р. по справі №4/52-Б визнано банкрутом приватне підприємство «Серж-СТ», код ЄДРПОУ 13359079 (43005, м. Луцьк, пр. Перемоги, 17).

Ліквідатором призначений Темчишин Володимир Петрович, м. Луцьк, вул. Світла, буд. 5, кв. 3 (ліцензія Міністерства економіки та з питань Європейської інтеграції України від 25.11.2003 року серія АА №630072).

Вимоги кредиторів приймаються протягом одного місяця від дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) від 25.05.2006 р. по справі № Б-31/48-06 Сільськогосподарський Виробничий Кооператив "РАССВЕТ" (ЄДРПОУ 00708029, Харківська обл., Барвінківський р-н, с. Нікополь) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Претензії кредиторів приймаються ліквідатором Гузь Ольгою Пантеліївною протягом місяця за адресою: 64625, Харківська обл., Лозівський р-н, с. Яковлівка, вул. Леніна, 102.

Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 11.04.2006 р. по справі №23/74-б Товариство з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім «Чорноморрибзбут» (м. Київ, вул. Івана Кудрі, 26, код 31028183, МФО 300056) визнано банкрутом і відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено Акціонерний комерційний банк «Легбанк» (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 27, код ЄДРПОУ 14291780, МФО 300056, тел.: (044) 287-95-00, 287-95-06).

Полтавський університет споживчої кооперації України та Полтавський обласний сектор з питань банкрутства

проводять набір на навчання арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів). Після закінчення навчання видається Ліцензія на право провадження діяльності арбітражних керуючих.

Початок навчання після комплектації групи.

Для бажаючих взяти участь - довідки за телефоном: **(8 0532) 56-08-88 (факультет підвищення кваліфікації ПУСКУ).**

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) в порядку ст. 52 Закону «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» визнано банкрутом:

- по справі №10/33-06 ПСП «Агрофірма імені Шевченка», код ЄДРПОУ 30803749 (22514, Вінницька область, Липовецький район, с. Сиваківці, р/р 2604210990001 в Тернопільській філії ВАТ «Банк «Універсальний», МФО 338459).

Ліквідатором призначено Липовецьку МДПІ (22500, Вінницька область, м. Липовець, вул. Леніна, 94).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Господарський суд міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Богдана Хмельницького, 44-б, Постановою по справі №43/277 від 17.05.2006 р. визнав банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «ІРТА» (адреса: 03194, м. Київ, вул. Литвиненко-Вольгемут, 2-А, код ЄДРПОУ 32853587), рах. 260059911.980 в ВАТ АБ «Укргазбанк» в м. Києві, МФО 320478 і відкриває ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Бабич Світлану Вікторівну (адреса: 04053, м. Київ, вул. Артема, 1/5, оф. 701).

Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Постановою Господарського суду Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) від 18.04.2006 р. у справі №Б15/59/06 Товариство з обмеженою відповідальністю фірма «Агро плюс» (код за ЄДРПОУ 30260806, юридична адреса: 52053, Дніпропетровська обл., Дніпропетровський р-н, с. Шевченко, вул. Шевченко, 1, п/р №26005120534001 в КБ «ПриватБанк», МФО 305299) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ясногора І. В. (ліцензія АА №630052 від 10.12.2003 р., поштова адреса: 49040, м. Дніпропетровськ, а/с №2350, тел./факс: (0562) 31-82-12).

Вимоги кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

ДО ВІДОМА ГРОМАДСЬКОСТІ
ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «АГРОПРОМИСЛОВЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЦУКРОВИК ПОЛТАВЩИНИ» (КОД ЗА ЄДРПОУ 30811110) (ПРАВОНАСТУПНИК ТОВ «АПО «ЦУКРОВИК ПОЛТАВЩИНИ»)

запрошує акціонерів товариства на загальні збори, які відбудуться 21 липня 2006 року об 11:00 години в приміщенні будинку культури цукрового заводу за адресою: 38034, Полтавська область, Шишацький район, с. Яреськи.

Реєстрація учасників зборів: 21 липня 2006 року з 10:00 години до 10:50.

На порядку денному:

1. Затвердження Статуту товариства, Положення про спостережну раду, Положення про правління, Положення про ревізійну комісію..
2. Інформація про випуск акцій Відкритого Акціонерного Товариства та порядок обміну часток статутного фонду ТОВ «АПО «Цукровик Полтавщини» на акції.
3. Вибори голови Правління, Правління, Спостережної ради, Ревізійної комісії.
4. Прийняття рішення про затвердження реєстратора для ведення реєстру власників іменних цінних паперів Товариства.

Для участі в загальних Зборах необхідно мати з собою:
- паспорт або інших документ, що посвідчує особу;
- для представників учасників - довіреність на право участі у зборах, оформлена згідно вимог чинного законодавства України;
- з матеріалами, пов'язаними з порядком денним зборів, акціонери можуть ознайомитися в дирекції Товариства;
- пропозиції по порядку денному загальних зборів повинні бути подані дирекції не пізніше, ніж за 30 днів до початку зборів в письмовій формі.

Телефони для довідок: (05352) 97-3-83, 97-4-01.

Дирекція товариства.

Київський райсуд м. Одеси повідомляє Каминіну Наталію Анатоліївну, 1971 року народження, про день судового засідання по цивільній справі за позовом Балакіна Олександра Григоровича до Каминіної Наталії Анатоліївни про зміну розміру аліментів, яке відбудеться о 9:15 годині 13.06.2006 р. в приміщенні Київського райсуду м. Одеси за адресою: м. Одеса, вул. Варненська, 3 «Б».

Арбітражний керуючий (ліквідатор) КСП «Білоусівка» Кривошея О. І. проводить продаж активів підприємства-банкрута, які знаходяться за адресою: с. Білоусівка Драбівського району Черкаської області та складаються з таких об'єктів:

№п/п	Назва	Інвентарний №	Кількість	Ціна грн. без ПДВ
	Будівлі СТФ (свино-тваринницької ферми)			
1.	Свинарник	52	1	3 000,00
2.	Свинарник	52/1	1	3 000,00
3.	Свинарник	52/2	1	6 000,00
4.	Свинарник	53	1	20 000,00
5.	Свинарник	54	1	3 000,00
6.	Свинарник	55	1	8 000,00
7.	Свинарник	57	1	5 000,00
8.	Пункт штучного осіменіння	75	1	1 000,00
9.	Кормоцех	76	1	3 000,00
	Всього:			52 000,00
	Будівлі МТФ (молочно-тваринницької ферми)			
1.	Корівник	35	1	3 000,00
2.	Корівник	37	1	8 000,00
3.	Корівник	61	1	2 500,00
4.	Корівник	64	1	8 000,00
5.	Корівник	65	1	15 000,00
6.	Корівник	66	1	10 000,00
7.	Корівник	68	1	500,00
8.	Корівник	69	1	10 000,00
9.	Телятник	59	1	1 000,00
10.	Телятник	60	1	10 000,00
11.	Пункт штучного осіменіння	73	1	1 500,00
12.	Будинок тваринника	85	1	10 000,00
13.	Водонапірна вежа ф-2	97	1	3 000,00
14.	Бойня		1	1 200,001
15.	Молокоблок		1	1 800,001
16.	Дизельна електроустановка в будівлі		1	32 000,00
	Всього:			117 500,00

За довідками звертатися: 18028, м. Черкаси, вул. Енгельса, 243/1, кім. 510 та по тел.: 8 (0472) 64-84-88, 8 (097) 760-01-80.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб повідомляє:

31 травня 2006 р. за № 646/12520 в Міністерстві юстиції України зареєстроване рішення адміністративної ради Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 31 травня 2006р. № 47, яке поширює дію рішення адміністративної ради Фонду гарантування вкладів фізичних осіб від 24 травня 2005 р. № 46 «Про збільшення розміру відшкодування коштів за вкладами», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 25 травня 2006 р. за № 602/12476, на вкладників АТ «Наш банк», АКБ «Росток банк», АБ «Аллонж», АКБ «Прем'єрбанк», АКБ «Інтерконтинентбанк», ВАТ «АКБ «Гарант», ТОВ «Київський універсальний банк». Рішення набирає чинності відповідно до чинного законодавства.

Вкладники вищезазначених банків мають право на отримання гарантованої суми відшкодування у розмірі вкладів, включаючи відсотки, але не більше 15000 грн.

Для отримання відшкодування у розмірі гарантованої суми вкладникам банків: АТ «Наш банк», АКБ «Росток банк», АБ «Аллонж», АКБ «Прем'єрбанк», АКБ «Інтерконтинентбанк», ВАТ «АКБ «Гарант» необхідно подати до Фонду:

1) заяву на виплату коштів, у якій має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, особистий підпис фактичне місце проживання;
2) копію сторінок паспорта № 1, 2 та 11 або документа, що засвідчує особу;
3) копію довідки органу державної податкової служби про присвоєння ідентифікаційного номера.

У разі виплати відшкодування іншим особам, окрім зазначених вище документів необхідно подати до Фонду нотаріально засвідчену копію довіреності (свідоцтва про право на спадщину). Довірена особа (спадкоємець) у заяві вказує також реквізити власника рахунку.

Про порядок отримання гарантованої суми відшкодування вкладникам банку ТОВ «Київський універсальний банк» буде повідомлено додатково в офіційних засобах масової інформації.

Адреса Фонду: вул. Ярославів Вал - 32А, м. Київ, 01034, Україна
Довідки за телефонами: (044) 495 24 12; 495 24 16.
www.fg.org.ua

Господарський суд Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) постановою від 17.05.2006 р. по справі № Б-31/41-05 товариство з обмеженою відповідальністю з іноземними інвестиціями "Аланія-М" визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ухвалою від 25.05.2006 р. по справі № Б-31/41-05 Господарський суд Харківської обл. (Держпром, 8-й під., пл. Свободи, 5, м. Харків, 61022) скасував ухвалу господарського суду від 13 грудня 2005 року про затвердження ліквідаційного звіту та ліквідаційного балансу товариства з обмеженою відповідальністю з іноземними інвестиціями "Аланія-М" та " визнав банкрутом ТОВ з ІІ "Аланія-М" (м. Харків, вул. Шевченка, 235, код ЄДРПОУ 31796497, ліквідаційний рахунок № 260090257775 у ВАТ "Інпромбанк", МФО 351878), та відкрив ліквідаційну процедуру за ново виявленими обставинами.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кравцова Володимира Михайловича (ліц. АА № 719759 від 21.01.2004 р., 61136, м. Харків, вул. Героїв Праці, 29-Б, кв. 40).

Майнові вимоги кредиторів приймаються протягом 30 днів від публікації оголошення.

Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) 03.05.2006 р. по справі №42/58Б Товариство з обмеженою відповідальністю «Фарнат» (08003, м. Донецьк, вул. Калузька, 10, код ЄДРПОУ 24455225) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Кіцула С. Б., ліцензія серії АВ №081007 від 26.04.2006 р.; 02097, м. Київ, вул. Лісківська, 28, кв.15, тел. моб.: 8-067-295-08-03.

Оголошення про результати проведення торгів (тендеру)

1. Замовник торгів
ВАТ "Запоріжжяобленерго", р/р 26003317403 в ЗФ АБ „Енергобанк" м. Запоріжжя,
МФО 313850, код ЄДРПОУ 00130926.
1.1. Поштова адреса: 69035, м. Запоріжжя, вул. Сталеварів, 14.

2. Інформація про предмет закупівлі:
Роботи по заміні акумуляторних батарей на ПС 150-35 кВ у м. Запоріжжі та різних районах Запорізької області

3. Оголошення про проведення торгів було опубліковане в газеті "Голос України" №66 (3816) від 11.04.2006 р.

4. Дата акцепту тендерних пропозицій, що були визнані найкращими: 17.05.2006 р.

5. Вартість договорів про закупівлю (з урахуванням ПДВ):
Лот № 1 - **182 994,96 грн.** (Сто вісімдесят дві тисячі дев'ятсот дев'яносто чотири грн. 96 коп.)
Лот № 2 - **204 894,00 грн.** (Двісті чотири тисячі вісімсот дев'яносто чотири грн. 00 коп.)
Лот № 3 - **159 696,00 грн.** (Сто п'ятдесят дев'ять тисяч шістсот дев'яносто шість грн. 00 коп.)
Лот № 4 - **258 001,98 грн.** (Двісті п'ятдесят вісім тисяч одна грн. 98 коп.)
Лот № 5 - **630 637,92 грн.** (Шістсот тридцять тисяч шістсот тридцять сім грн. 92 коп.)

6. Інформація про переможців торгів:
Лоти № 1,4,5 - ТОВ„Акку-енерго"
04209, Київ, вул. Полярна,12-а
тел: 8(044) 201-45-79

Лоти № 2,3 - ТОВ „Селком"
04080, Київ, вул. Фрунзе, 24-а
тел: 8(044) 462-49-86

Господарським судом м. Києва, 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В за позовом Державної податкової інспекції у Печерському районі м. Києва порушено справи про банкрутство:

1. ТОВ «ФГ «Креатив», код 33057730, м. Київ-01015, вул. Щорса, 29, р/р 26000101168001/980 в ЗАТ «Альфа-банк» у м. Києві, МФО 300346, справа № 15/252-б;

2. ТОВ «Лінгва-Софт», код 32709172, м. Київ-01103, бул. Дружби Народів, 8, кв. 9, р/р 26009101040001/980 в ЗАТ «Альфа-банк» у м. Києві, МФО 300346, справа № 15/251-б;

3. ТОВ «Елмарт», код 30575912, м. Київ-01015, вул. Щорса, 29, р/р № 26008100677001/980 в ЗАТ «Альфа-банк» у м. Києві, МФО 300346, справа № 15/250-б.

Арбітражний керуючий Константінов І. М., ліцензія АВ № 271686 від 06.02.2006 р. призначений розпорядником майна по справах № 15/252-б, № 15/251-б, № 15/250-б.

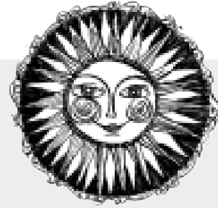
Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) ухвалою по справі №23/120-б порушив провадження про банкрутство ТОВ «Будівельна лінія-БЛ» (01133, м. Київ, вул. Щорса, 31, код 33301148, рах. №26007464731 в ФДК ВАТ «Інпромбанк», МФО 322863). Розпорядником майна підприємства призначено Щербаня О. М., ліцензія АБ №271582 від 30.11.2005 р., поштова адреса: 01030, м. Київ, а/с 157.

Постановою Господарського суду Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) від 04.05.2006 р. по справі № 9/146б відносно Відкритого акціонерного товариства «Сватівський завод торгівельного устаткування», юридична адреса: 92600, м. Сватово Луганської області, пер. Заводський, 9, код ЄДРПОУ 02132438, р/р №260055882 в ЛОД АППБ «Аваль» м. Луганськ, МФО 304007 та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Воронько Олексій Олексійович, що мешкає: 91000, м. Луганськ, вул. Веденіна, буд. 58 (ліцензія АА № 630079 від 15.12.2003 р.).

КУРІНЬ

СУБОТА, 10 ЧЕРВНЯ 2006 ■ № 106 (3856)

11 червня в Україні мінлива хмарність, у північних і східних областях місцями невеликий дощ; на решті території без істотних опадів. Вітер північний, північно-західний, 5—10 м/с. Температура вночі 5—10 градусів, в західних областях місцями 2—4 тепла, вдень 17—22 градуси. У південній частині вночі 8—13, вдень 20—25 градусів. На високогір'ї Карпат дощ, вночі можливий мокрий сніг, температура вночі 0—5 тепла, вдень 6—11 градусів.

ЦЬОГО ДНЯ

10 ЧЕРВНЯ

■ *1881. Народився В'ячеслав Прокопович, історик і публіцист, діяч української національної революції. Очолював уряд УНР у вигнанні.*
■ *1891. Народився співак Олександр Гродзинський (бас).*
■ *1933. У Запоріжжі — пуск Дніпровського алюмінієвого заводу.*
■ *1936. Створено кіностудію «Союзмультфільм».*
■ *1961. Померла народна художниця Катерина Білокур.*
■ *1964. У Москві відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку.*
■ *1971. Не стало поетеси Олени Журливої.*

Пропала грамота

■ **КАЗКА**

Таємницю найкраще зберігає мертвий.
(Відома істина.)

У дрімучому лісі, в якому тільки й можуть Баба-Яга та Кощій Безсмертний бути найкращими друзями Лісовика, пропав один Заєць! Балакали, що його з'їли.

Здавалося б, пропажа зайців узагалі, а одного зокрема — справа в лісі, тим більше дрімучому, звичайна і звична. Оскільки Заєць — не Ведмідь, за яким навіть жалобу влаштувати можуть, а заєць — яка різниця? На одного більше, на одного менше... Але справа в тім, що був це не просто заєць, а відомий Заєць, відомий багатьом.

Зрозуміло, пропажа такого зайця — справа, яку треба розкрити!

Однак ніяк не можуть... Тому що ніяк не можуть знайти. Точніше, назвати. Того, хто з'їв Зайця.

І раптом з'являється якийсь Заєць і заявляє, що має письмове свідчення, з якого випливає назва й ім'я того, хто з'їв Зайця!

Правда, пред'явити свідчення слідству заважає Зайцеві одна обставина: він перебуває в іншому лісі, і тому представить його тільки, якщо дадуть йому гарантії. Тобто, гарантують, що свідчення не відберуть, а його самого не приберуть.

Звісно, коли йдеться про таке свідчення, можуть дати будь-які гарантії. Дадуть їх, зрозуміло, ті, кому це свідчення потрібне.

І Зайцеві дали гарантії. Причому, не на словах, а на ділі — на папері; гербовому папері, з підписом і печаткою.

Заєць одержав гарантії і привіз свідчення. Точніше, свідчення привіз, а сам не доїхав! Пропав Заєць.

Коли, де, чому — ніхто не знає. Кажуть, а він сюди і не їхав — пропав десь там, у лісі...

Тепер усі перестали думати про першого Зайця і почали думати про другого. Точніше, дивуватися: як же так, привіз — і не доїхав?! Якась метафізика! Були ж гарантії!..

Справу першого Зайця закрили, справу другого Зайця відкрили. Яку згодом теж закриють. Яким-небудь третім Зайцем.

Мирослав **МИЛОРАДОВИЧ.**

ОГОЛОШЕННЯ

Народна депутатка дає концерти для еліти. Дорого. Дуже дорого. Запитати Руслану.

■ **СІМ МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ**

Злодійське щастя

Народ у нас гарний: сам недоїдатиме, але мільйонерів від державного корита не віджене.

Вітаємо!

Управління боротьби з організованою злочинністю м. Кизяківська відзначає новосілля. Воно з центру міста переїхало на околицю, а на його місці місцевий авторитет відкрив ще один салон гральних автоматів.

Транзит

Для чого людина приходить у цей світ? Щоб піти на той.

Корисна порада

Якщо нічого не можна змінити, значить, потрібно змінити керівництво.

Олександр **ПЕРЛЮК.**

■ **КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ**

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

■ **ТЕЗИ Й АНТИТЕЗИ**

☞ ***Населення скорочується: революції пожирають своїх дітей?..***

☞ ***Якби кадри вирішували все, їх би не міняли і не збільшували.***

☞ ***Армія, яка складається з одного тільки міністра оборони, найнадійніша.***

☞ ***Риба — наш рідний брат: шукає, де глибше, а ми — де вона краща.***

☞ ***Свободу слова інколи дають для того, щоб було за що саджати.***

☞ ***В ім'я життя втрачають тільки цнотливість.***

☞ ***Менше тварин і рослин — більше людей-звірів.***

Володимир **ГОЛОБОРОДЬКО.**

■ **ДОШКА ПОШАНИ**

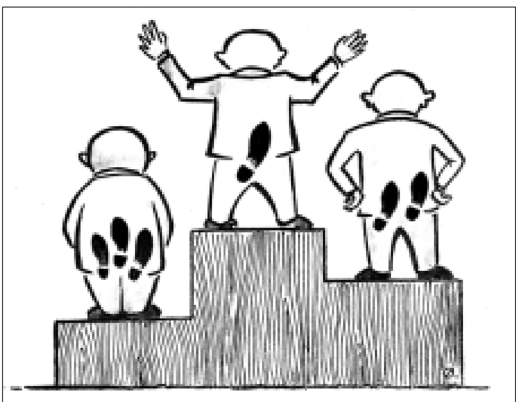
Агент Ж-00-Ч

Володимир Жириновський, віце-спікер Держдуми РФ:

— Вам що, надіслати довідку з ЦРУ? Я поїду до Америки. Я привезу довідку, коли він (заст. міністра закордонних справ України Антон Бутейко. — **Черг.**) завербований, яка в нього була кличка, які в нього завдання...

Від чергового:

— *Вам добре! З вами і без довідки все ясно...*

Приземлення — на сексодром

Геннадій Москаль, представник Президента в Криму:

— Яка «територія Криму без НАТО»? Ми що — вступили до НАТО? Що, Шуфрич приєднав нас до НАТО? Давайте тоді вже приймемо рішення оголосити «Крим без сексу»!

Від чергового:

— *Нема питань! Сексодроми дешевші, ніж аеродроми!*

Не лізь! Уб'є!

Вадим Карасьов, політолог:

— Основна мета «Нашої України» та СПУ в переговорах зі створення коаліції — створити саркофаг для атомної енергії Ю. Тимошенко.

Від чергового:

— *МАГАТЕ випаде в осад!*

Вити чи не вити?!.

Михайло Бродський, депутат Київради:

— Від дій Черновецького хочеться плакати! Або вити. Або пити...

Від чергового:

Оголошення

Громадяни! Плакати, вити і пити дозволяється тільки в спеціально відведених для цього місцях! Плакати — в жилетку Бродського. Вити — на місяць біля будинку Черновецького. Пити — тільки наодинці за здоров'я Бродського й Черновецького!

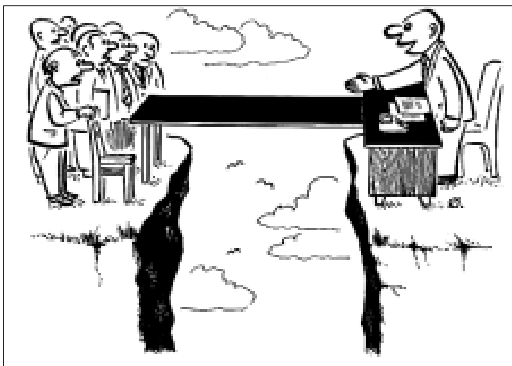
Хто на новенького?

Микола Рудьковський, народний депутат, екс-мер Чернігова:

— Зараз ми обираємо не чергового кума, а главу парламенту європейської держави.

Від чергового:

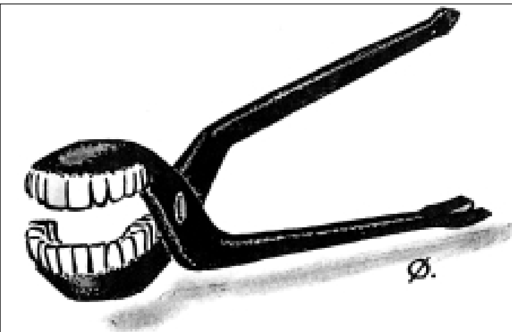
— *Та що ви кажете! Чернігівці теж так думали. Обирали главу європейського міста, а замість вас одержали чергового кума...*

Контролер

Андрій Шкіль, народний депутат (БЮТ):

— Я б запропонував віддати Партії регіонів посаду глави секретаріату Президента — знаєте, який би класний контроль був?!

Від чергового:

— *Ми навіть знаємо, як звати контролера, — Рінат Ахметов...*

Мал. Василя **ФЛЬОРКА.**

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

Наступний номер «Голосу України» вийде 14 червня

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775. для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2006 рік: для фізичних осіб — 3,50 грн. та 2,00 грн. для підприємств і організацій — 8,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.
Зам. 104

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.
Зам. 2196

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**
для довідок — 454-84-92;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

4 820094 010053